

JILLIAN GRAVES

**BLOOD
MOON**

A
STRANGE MOON
NOVELLA

Кривавий місяць
Джиліан Грейвз

ЗМІСТ

[Присвята](#)

[Примітки](#)

[Розділ 1](#)

[Розділ 2](#)

[Розділ 3](#)

[Розділ 4](#)

[Розділ 5](#)

[Розділ 6](#)

[Розділ 7](#)

[Розділ 8](#)

[Розділ 9](#)

[Розділ 10](#)

[Розділ 11](#)

[Епілог](#)

За Ангела, Спайка, Еріка і Пем.

Пішов ти.

Примітки

«Кривавий місяць» містить сцени легкого насильства, крові та сексу під магічним впливом. Головні герої беруть участь у добровільному обміні владою, їхні стосунки не мають на меті зобразити найкращі життєві приклади.

***Переклад створений тгк Книгарня та його підписницею!
НЕ ДЛЯ ПРОДАЖУ!!!!***

Розділ 1

Гейзел

- О моя Богине, Гейзел! Що сталося?

Двері бунгало Друзіли, збудованого у дев'ятнадцятих-двадцятих роках минулого століття, відчиняються. Верховна жриця шабашу, стильна мексиканська американка у струмливій максі-сукні та багатошарових срібних прикрасах, хапає мене за поділ майки і тягне всередину.

- Якого біса, Дрю? - кричу я, спотикаючись у під'їзді.

І одразу ж усвідомлюю свою помилку.

Дрю влаштовує свій щомісячну вечірку Дивних - так називають надприродних істот, які живуть у тіні Лос-Анджелеса, і кожна відьма, вампір, перевертень, орк і всілякі інші монстри витріщаються на мене. Цьогорічний жовтневий захід особливо переповнений, адже Титан, лідер горгулій, та його людська супутниця Джулс приїжджають на нього вперше. Я думала, що їхня присутність приверне увагу натовпу. Однак один випадковий вигук - і всі погляди прикуті до мене.

- Тут немає на що дивитися, друзі. - насилу примушуючи себе посміхнутися, я намагаюся відвернути увагу натовпу.

З моїм яскраво-рожевим волоссям і численними татуваннями я можу впоратися з випадковими поглядами, але на мені прилип дванадцятигодинний барний сморід, і моє роздратування віє від мене, як від поганенького косяка.

- Я відчула твою ауру через двері. Що сталося? - Дрю повторює, не звертаючи уваги на безліч очей у різних відтінках веселки, які зараз зосереджені на нас.

Коли я не відповідаю достатньо швидко, вона бере мене за зап'ястя і тягне до своєї гостьової спальні. Наскочивши з обіймами, вона хапає мене з такою силою, що вибиває повітря з моїх легенів.

- Зі мною все гаразд. - маючи зріст трохи більше шести футів, я промовляю це до верхівки кучерявого темно-каштанового волосся Дрю, - Справді, я в порядку. Обіцяю. Просто деякі проблеми з моїм баром. Все налагодиться.

Можливо. Сподіваюся.

Вона вислизає з обіймів, але тримає мене за руки і дає мені те, що ми в шабаші любовно називаємо «оком старої баби». Її великі фіалкові очі звужуються на мені, ніби фокусуючи величезну кількість магії, що міститься в її крихітному тілі, в один серйозно залякуючий відблиск. Я застрягла, наче демон у колі солі.

- Не мороч мені голову, Гейзел. - її голова опускається набік, і обома руками вона жестикулює в повітрі навколо мене, - Твоя аура така неприємна. Вона має такий огидний зелений колір, наче в болоті.

Вона хмуриться і починає копірситися в повітрі навколо мене, хапаючи невидимі шматочки моєї аури, намагаючись видалити образливі частини.

- Я знаю, знаю. - гарячо-рожевий хвіст розгойдується, я хитаю головою, бо не хочу думати про шквал лайна, що просочився через поштову скриньку бару сьогодні вдень, або про величезне бельмо на оці, припарковане прямо під вікном бару. Я хочу напитися до чортиків, можливо, поцілуватися з гарячим перевертнем і забути, що я доросла людина з обов'язками на вечір - те, що я хотіла зробити, здається, роками, але ніколи не знаходила на це часу.

Її «погляд старої баби» посилюється. Я закочую на неї очі і починаю розповідати.

- Цей новий клуб через дорогу від Відьминої ліщини намагається вкрасти моїх відвідувачів. Сьогодні вранці мої вхідні двері були завалені купонами на безкоштовну випивку від... зачекай... Чорних Дверей. - я знову закочую очі, - А до вечора вони припаркували гігантський фургон з рекламою майбутньої вечірки на Геловін, який повністю блокує природне світло.

- Вони можуть так робити?

- Це місце належить FAL Group. Я впевнена, що вони не дбають про дотримання законів. Вони скуповують дивні об'єкти на Вестсайді і вибивають з орендарів гроші, щоб створити висококласні розважальні заклади. Я не думаю, що невелика кількість сміття їх сильно турбує. - у моїй голові, як мстиві духи, танцюють картини підзаконних актів і постанов департаменту комерційної нерухомості Лос-Анджелеса. - І, на довершення всього, сьогодні у Відьмину ліщину залетів довбаний кажан... *довбаний кажан*. Мене там не було, але один з моїх барменів сказав, що вони вигнали всіх моїх клієнтів-людей.

Я важко зітхнула, сподіваючись, що це трохи зніме напругу, яку я відчувала відтоді, як дізналася, хто є новими власниками будівлі, схожої на склад, через дорогу.

Нічого не вийшло.

- Тепер я можу почати пити і шукати когось великого і волохатого, щоб відволіктися?

Вона ігнорує мене, розвертається на підборах, кучері та шари спідниць розлітаються, і прямує до гримуару на комоді. З гостьовою кімнатою Дрю у мене пов'язано багато теплих спогадів. Саме там я вперше зупинилася, коли дізналася, що я відьма, і переїхала до міста. Відтоді вона перетворила її на сховище для своїх особистих магічних речей та залишків зі своєї метафізичної крамнички Місячний шлях. Кожна поверхня, окрім ліжка, вкрита наповненими скляними банками, кристалами та свічками, а ще більше коробок з речами безладно складені по кутках.

Дрю розгортає важкий гримуар у шкіряній палітурці і починає витягати припаси з верхніх шухляд.

- Амулет пам'яті, заклинання відміни - ми могли б, безумовно, погратися з клубом безпосередньо, можливо, спричинити прорив кількох труб. Ми могли б піти класичним шляхом, перетворити того неприємного власника клубу на жабу. Цього року на Геловін кривавий місяць, і ритуал скоро відбудеться, тож будь-яке закляття, яке ти накладеш, буде дуже сильним.

- Припини. - я закриваю гримуар, - Я люблю тебе, але FAL Group теж належить Дивному, і я не збираюся втягувати ковен у магічну битву з купою перевертнів і вампірів.

- Ти ж знаєш, на чиєму боці тут усі. - вона показує жестом на зачинені двері спальні та гучну вечірку по той бік, - Чорт, я б'юся об заклад, що Титан позичив би кількох своїх братів, щоб вони діяли як охорона. Ти ж знаєш, Нокс тобі точно допоміг би.

Я зустрічалася з Ноксом деякий час тому. Короткий, але веселий роман, де ми швидко з'ясували, що як друзі ми спрацюємось набагато краще, ніж у спальні.

- Я знаю, але ми обидві бачили, на що схоже горгульське братство на роботі. Гадаю, вони можуть перегнути палицю. Однак, якщо Чорні Двері коли-небудь спробують збройне вороже захоплення, я, можливо, зателефоную їм. - я придушую дикую посмішку при вигляді семифутових кам'яних монстрів, що стоять біля мого скромного маленького громадського бару, - Я в порядку, і я з цим розберуся.

Я майже впевнена, що розберуся.

- А як щодо менеджера клубу? Може, вони віддали рекламу на аутсорсинг і не знають, що відбувається?

Дрю не може нічого вдіяти зі своїм характером верховної жриці, вона продовжує підштовхувати мене до пошуку негайного рішення. Але я провела останній місяць у Відьминій ліщині без вихідних, і мій мозок не витримує хвилювань про це ні секунди, тож я швидко обриваю її розмову.

- Я просто не хочу думати про це сьогодні, ось і все.

- Гарзд. Добре. У мене все одно є дещо для тебе. - Дрю посміхається і повертається до шухляди, витягаючи звідти маленький флакончик. Вона кидає його мені, і я намагаюся зловити його.

Піднісши його до лампи, я бачу, що він наповнений густою блідо-фіолетовою рідиною, і коли світло потрапляє прямо на нього, він мерехтить.

- Я не впізнаю його. - я хмурюся, - Що це?

- Те, що ти найкращий майстер зілля у ковені, не означає, що ти єдина, хто вміє це робити. - вона посміхається, - Тут м'ята перцева для енергії, жменька насіння анісу, щоб допомогти тобі забути про свої проблеми на ніч, і щіпка даміани, щоб звільнитись від заборон і посилити життєву енергію. О, і я щойно додала деревного черв'яка, щоб посилити всі твої

відчуття, тож моя маргарита буде ще смачнішою на смак. З цим я, мабуть, переборщила. Я називаю її «Вечірка в пляшці» - все ще працюю над назвою.

- Мило. - я посміхаюся пляшці, радіючи, що отримаю принаймні пару годин свободи від своїх обов'язків.

- Це абсорбент, тож...

- Я знаю. Я використовую його у ванні, - кажу я, перебиваючи її. У той час як я змішую більшість своїх зіль за допомогою шейкера та мікзера, вона вважає за краще йти шляхом самопомоги, а хороше зілля для піни для ванни - це класична Друзіла.

- Ти можеш використовувати його просто під душем. Використовуй його як шампунь, щоб справді втерти в шкіру. І... - вона переводить свої фіалкові очі з моїх зручних черевиків на робочі джинси й майку, потім на мій рожевий хвіст, який, я впевнена, пахне несвіжим пивом, - Я приготую тобі сукню, яку ти зможеш одягнути на ніч.

Я піднімаю брову на пропозицію. У мене шістнадцятий розмір, а в Дрю - шостий. Додайте до цього мої додаткові дванадцять дюймів зросту, і я не зможу вийти з дому в чомусь, що належить Дрю, не наразившись на звинувачення в непристойності.

- Колишня. - губи Дрю стискаються в жорстку лінію, перш ніж вона видихає, заплющує очі й продовжує: - У вас приблизно однаковий розмір, і вона залишила половину свого гардеробу в моїй шафі, тож я перенесла його сюди. Було б марнотратством, якби ти не вдягла одну з її суконь.

- Бачу, ти знайшла привід, щоб нарешті змусити мене вдягнутися на одну з твоїх вечірок. - я сміюся і кручусь туди-сюди на підборах, відчуваючи, як вони прилипають до дерев'яної підлоги з багаторічними залишками пива з бару.

Так, бридко.

- Це ти хочеш, щоб до тебе залицялися. Я просто допомагаю тобі.

Не хочу. Потрібно. Лише мить плотського блаженства, і тоді я зможу з легкістю вирішити свою проблему з Чорними дверима.

- Гаразд, - погоджуюся я.

Дрю вже у своїй шафі, перебирає сукні, коли я прямую до великої ванної кімнати.

- Тільки переконайся, що вона достатньо довга, щоб повністю прикрити мою дупу, - кричу я під сильними струменями гарячої води, коли вмикаю душ, пам'ятаючи, що экс-подруга Дрю була прихильницею короткого та облягаючого одягу.

- Я думала, ти хочеш сьогодні повеселитися. - її сміх долинає зі спальні, а потім я знову чую шарпання вішалок, - Ух, гаразд, добре.

Фух, несправність гардеробу усунуто.

- Я знайшла дещо, що тобі не сподобається. Це на комоді, - кричить вона, - Я збираюся повернутися туди.

- Дякую, Дрю. Принеси мені одну з твоїх маргарит і...

- Когось великого і волохатого? - вона сміється.

- Я візьму короткого і збудженого теж, - весело відповідаю я, слухаючи, як її лункий сміх обривається, коли двері її спальні щільно зачиняються за нею.

Швидко роздягаючись, я заходжу під струмінь гарячої води. Відкриваю флакончик з фіолетовою рідиною і видавляю велику краплю на ліву долоню.

- Свята Богиня.

Відчуваю миттєве поколювання концентрованої енергії, яка збирається в центрі моєї долоні й розтікається по пальцях і на півдорозі до ліктя. Вона втягує мене в себе, і я тягнуся до божественного вихору в моїй руці, як відьма-початківець, що ось-ось зробить свій перший смачний ковток магії.

Мені хочеться припасти до нього обличчям.

Натомість я роблю глибокий вдих, заплющую очі і дозволяю собі повністю зануритися у відчуття. Моя рука розслаблена, але водночас заряджена енергією, суглоби розслаблені, наче їй свербить щось зробити, наче я можу змішати десяток нових смачних напоїв для Відьминої ліщини, використовуючи лише цю руку.

Це саме те, що мені було потрібно.

Я втираю суміш у вологе волосся. Вона піниться, і коли бульбашки з'являються між моїми пальцями, магія пощипує шкіру голови. Вона підсилює природний достаток життєвої сили, який є у всіх Диваків. Я раптом відчуваю кожен волосяний фолікул і блаженне відчуття подушечок пальців, що бігають по моїй шкірі. Це відчуття, наче я випускаю волосся з особливо садистської зачіски після цілого дня, проведеного в хвості, помножене на мільйон.

Піниста вода, змита з мого волосся, стікає по шії, потім по плечах, потім по татуйованих руках. Магія облизує детальне зображення Богині в стилі модерн на моєму біцепсі, яка тримає повне, соковите яблуко в руці. Присягаюся, я відчуваю на язиці пікантну солодкість червоного яблука. У мене в роті слина тече.

Я так давно не могла по-справжньому насолоджуватися своїм тілом. Я часто надто втомлююся наприкінці ночі, щоб зробити щось більше, ніж просто відключитися у своїй квартирі або, найчастіше, на імпровізованому ліжку в моєму кабінеті над баром.

Коли я втираю зілля в руки, груди і живіт, все загострюється і перетворюється на насолоду. Різкі бризки води стають грайливими спалахами, що дражнять мої соски. Я вигинаюся в теплій воді. І коли я рухаюся, щоб змити зілля зі спини, я не можу перестати торкатися сідниць. Ніби я ніколи не відчувала нічого настільки пишного, повного і приємного, щоб терти, терти і терти. Я чую музику і припускаю, що вона

доноситься з вечірки ззовні, аж поки не розумію, що це я наспівую «Fat Bottomed Girls».

- Чорт, а Дрю хороша, - визнаю я.

Мені доведеться переконати її почати продавати це зілля в Місячному шляху за червоною оксамитовою завісою, тому що це продукт для вісімнадцятирічних і старше.

Мій мозок відчуває приємну легкість, надто легку, щоб нести тягар мого робочого дня. Я рада дозволити своєму розуму звільнитися; реальність повернеться досить скоро.

Я проводжу руками по волоссю, по шиї і опускаюся до грудей. Їхня вага дивовижна, і я ніжно стискаю їх, ковтаючи стогін. Рухаючись назад по моему округлому животу, я повільно опускаюся вниз. Моя шкіра тут така м'яка. Я намагаюся придумати, з чим порівняти це відчуття. З оксамитом? Шовк? Ні, ніщо не може зрівнятися. Нарешті, мої пальці рухаються між стегнами, граючись у трикутнику моїх рожевих кучерів, перш ніж ковзають по вологій щілині моєї кицьки. Я занурююся між складками, щоб знайти свій клітор, слизький і набряклий.

- Свята Богине, - стогну я, вдаряючись спиною об кахельну стіну, роблячи все, що в моїх силах, щоб встояти на ногах.

- Так добре, правда? - перебиває мене глибокий, з легким акцентом голос.

Я завмираю.

Розділ 2

Гейзел

- Дрю це ти?

Я обхоплюю пальцями край матових розсувних скляних дверей душової і підводжуся навшпиньки. Хоча її зілля «Вечірка в пляшці» не містить галюциногенних властивостей, я почуваюся надто добре, щоб бути впевненою, що все це насправді.

- Не Дрю, - відповідає глибокий голос, - Влад.

Цього разу я чую виразний східноєвропейський акцент у його голосі, хоча він надто слабкий, і я недостатньо добре розбираю його, щоб точно здогадатися, звідки він.

Завдяки невеликим пропорціям старого будинку та моєму зросту, мені вдається просунути голову через розсувні скляні двері.

- Влад, - повторюю я, втягуючи нерівний подих. Ні, це точно не п'ятифутова верховна жриця ковену.

Переді мною стоїть високий, блідо-білий чоловік з хвилястим чорним волоссям до плечей і підтягнутими м'язами. Він - точна копія кожного вигаданого вампіра, в якого я була закохана в підлітковому віці. Він теж одягнений у все чорне: джинси, приталена футболка і відкрита шкіряна куртка.

Що за нічне паранормальне телевізійне шоу одягнуло цього хлопця?

- Ти справжній? - я примружую на нього очі, намагаючись збагнути сенс цього вологого сну, що втілюється в життя.

- Я справжній, - відповідає вампір зі сміхом, який трясє його груди, стягуючи тонку футболку, оголюючи глибокі обриси його грудей, - Я ховаюся від особливо неблаганного орка, який намагається налагодити зв'язок. Я думав, що ця ванна кімната порожня. Ну, знаєте, через незамкнені двері.

- Двері замкнені, - огризаюся я, а потім дивлюся між двома дверима ванної кімнати - тими, через які я зайшла з гостьової спальні Дрю, і тими, що ведуть до коридору, - Ну, одні з дверей замкнені.

Вампір не йде. Просто спирається спиною на стійку у ванній, схрещує ноги в щиколотках і робить великий ковток маргарити, перш ніж поставити її на стійку.

Нахабний вампір.

- Ти впевнений, що ти справжній? Бо я ніколи раніше не бачила тебе на подібних заходах, а зілля Дрю справді діє на мене. Можливо, ти просто плід моєї бурхливої уяви.

- Це моя перша дивна вечірка відтоді, як я повернувся до міста кілька місяців тому. Але я запевняю, що я дуже реальний і дуже насолоджуюся, що б це не було.

Його бурштинові очі лише на секунду падають з мого обличчя на тінь моєї фігури за матовим склом, від чого по моїй мокрій шкірі пробігає жар. Його добре сформовані губи відтягуються вбік, оголюючи кінчик одного злісного ікла.

Останнім часом моя робота змушує мене відчувати себе лише парою рук, які змішують напої, і парою втомлених ніг, які бігають по бару, але від одного погляду цього настирливого вампіра кожна моя клітинка оживає і танцює.

- Якщо тільки ти не хочеш, щоб я пішов. - він дивиться в бік дверей до зали, але не робить жодного кроку, щоб піти, - Я хотів уникнути розмов про роботу сьогодні ввечері, але я впевнений, що орк пішов далі, щоб продати свій бренд грогу комусь іншому.

Влад може бути невиправдано самовпевненим, але він також, здається, уникає роботи, як і я, і це саме те, чого я хочу.

- Мене це не турбує. - я знизую плечима.

Я відповідаю на його посмішку своєю і притуляюся до дверей. Прохолода матового скла так приємно відчувається на моїй перегрітій шкірі, торкається пружних піків моїх грудей. Влад намагається не відводити очей від моїх.

Не знаю, чи це через зілля, чи через щось інше, але я хочу, щоб він дивився. Я хочу, щоб він дивився, і я хочу, щоб він бачив тільки безтурботну сексуальну істоту, якою я налаштована бути сьогодні ввечері.

- Хммм... - повільно ковзаючи поглядом від його шкіряних черевиків, я вивчаю його довгі ноги і вузькі стегна, а потім гострі кути обличчя і його перманентну посмішку, - Ти, мабуть, справжній, бо якби я тебе уявила, ти був би перевертнем, а не вампіром.

- Ти поранила мене, відьмо. - Влад ляскає широкою долонею по своєму непрацюючому серцю і смикається з перебільшеним стогоном болю.

- Не ображайся. Мені так хотілося чогось теплого і пухнастого, а не холодного і твердого. - мої очі без мого контролю опускаються до його паху. *Чорт.* - Вибач. Якщо мені хтось привидівся... неважливо. Як ти дізнався, що я відьма?

Я відчайдушно намагаюся відновити самовладання.

- Здогадка, заснована на тому зіллі, про яке ти говорила. І той факт, що Дрю дозволяє тобі митися тут, ти, мабуть, частина ковену. Як ти дізналася, що я вампір? - він посміхається легкою посмішкою, демонструючи лише гострі кінчики своїх іклів.

Не довіряючи собі в словах, я вказую на дзеркало позаду нього і на відсутність його відображення.

- А тепер скажи мені, моя маленька відьмочко, яке зілля ти б випила, щоб уявити собі дивних істот, які заходять до тебе голими?

- Дуже, дуже хороше. - піднявшись вище навшпиньки, я закидаю підборіддя на металевий край душових дверей. Я придушую хихикання,

коли увага Влада, здається, опускається нижче - І я не *твоя* маленька відьма.

Він не відповідає. Я не даю йому такої можливості. Я втискаюся в матове скло, доки мої пишні форми не переходять від тіні до чогось набагато детальнішого у відображенні дзеркала, мої повні груди чітко окреслюються, обрамляючи соски на тлі скла. Мій м'який живіт поступається місцем рожевим локонам між ногами. Образ, який я створюю, непристойний, і бурштиновий погляд Влада стає темним і голодним.

- Я могла б зробити зілля кращим. - мій голос раптом стає хрипким.

- Зможеш? - акцент Влада стає сильнішим, і він міцніше стискає руку на стійці у ванній, спостерігаючи за мною за склом.

- О, так. Я б додала кориці, щоб мені теж пощастило.

- Не впевнений, що тобі потрібно щось додавати, щоб пощастило.

Його слова в поєднанні з силою зілля змушують мене стиснути стегна і проковтнути стогін.

Дуже самовпевнений вампір.

- Ось. - я простягаю праву руку через двері, пропонуючи Владу своє зап'ястя, - Спробуй сам.

Він відштовхується від стійки, долає коротку відстань і обводить моє зап'ястя своїми довгими пальцями, рухаючись з елегантністю, на яку здатні лише вампіри.

Ми вже так близько, що якби бар'єр скляних дверей раптом зник, моє оголене тіло притиснулося б до його тіла. Я відчуваю, як прискорено б'ється мій пульс, і розумію, що і його теж. Я ніколи раніше не була з вампіром, і я втрачаю себе в роздумах, як це - відчуття його холодний дотик проти мого тепла.

І як це відчувати його всередині себе...

- Обережно. - Влад міцніше стискає мою праву руку, коли мої коліна підгинаються. Він міцно захоплює мій лівий біцепс над дверима, утримуючи мене і притискаючи до себе, - Не зісковзни.

- Я в порядку, я в порядку, - огризаюся я, збентеження забарвлює мої щоки в рожевий відтінок, що пасує до мого волосся.

- Гаразд, - м'яко каже він, не послаблюючи своєї хватки, - Ти коли-небудь пробувала вампіра на смак?

- Ні, але багато хто з ковену розповідав мені про це. Я знаю, чого очікувати. Ось. - я простягаю зап'ястя до нього, - Випий.

Він дивиться на блідий трикутник шкіри без татуювання, а я спостерігаю, як його язик ковзає по одному з іклів. Я не можу сказати, чи це просто дія зілля, чи це все Влад, але мій пульс подвоюється в швидкості. Чим ближче його рот наближається до ніжної плоті, тим гучнішим він стає, аж поки його губи не торкаються моєї шкіри, і їхній ритм, здається, відбивається від стін ванної кімнати.

Передчуття вбиває мене.

- Скуштуй мене, Владе. - я штовхаю своє зап'ястя до нього, навіть коли він міцно тримає мене на місці, - Богине, будь ласка, просто скуштуй мене вже.

Він дивиться на мене з тією клятою посмішкою.

- Оскільки ти благала, моя маленька відьмо.

Перш ніж я встигаю його виправити - я точно, в основному, не благала, і я абсолютно не його маленька відьма - його ікла пронизують мою шкіру. Це частка секунди болю, а потім...

- О, бляха, - стогну я, мої коліна знову підгинаються. Влад знову піднімає мене.

Він глибоко засмоктує мене, моя кров та енергія нашої магії течуть між нами, кожен сплеск і шипіння сили зілля прив'язує нас міцніше один до одного, - Відчуваєш? Відчуваєш зілля? - запитую я, але він не мусить відповідати.

Бурштинові очі Влада тепер світяться яскравим жовто-золотим світлом. Його хватка на моєму зап'ясті міцнішає, і він видає низьке гарчання, яке гуде по моїй шкірі.

Я скиглю, коли Влад витягує з мене свої ікла.

Він благоговійно тримає моє зап'ястя, наче моя кров і тіло є дорогоцінними. Його довгий, загострений язик висовується з-поміж іклів, коли він обмацує маленькі колоті ранки, його слина швидко загоює їх.

- Бляха, ти дуже смачна. - його нові золотисті очі сяють, коли він так само глибоко підпадає під чари, як і я, - Солодка, така солодка.

Чорт забирай, я просто хочу, щоб його безсмертний член був всередині мене.

Він сміється, голосно і нестримно. Він все ще міцно притискає мене до скляних дверей, хоча навряд чи відчувається, що між нами щось є.

- Що смішного?

- Твої друзі не все тобі розповіли про життя з вампіром, чи не так? - Влад стримує сміх.

Я хмурюся, ламаючи голову над тим, що я могла забути, але я занадто відволікаюся на те, як його великий палець гладить місце, де колись були колоті рани. Вперед і назад, не надто швидко, але достатньо сильно, в ритмі, в якому я б дуже хотіла, щоб мене трахнули.

- Твоя кров тепер у моєму організмі, - стогне Влад, - і поки твоя кров є частиною мене, так само як і твої думки.

Чорт, я так і знала.

- Лайно, - повторюю без потреби.

Він дає волю сміху. Тепер нестримний, глибокий і проникливий, він змушує мене відчути, що земля трясеться піді мною. Звук піднімається по моїх ногах і литках, по моїх стегнах і бедрах, і осідає внизу живота. Він вібрує до глибини моєї кицьки, і мені доводиться стримувати подих.

- *Безсмертний член...* Ніколи не чув такого раніше. Мені подобається. - сміх Влада переходить у важке гарчання, - А тепер, що ти хочеш з цим робити?

Я так сильно червонію, що моє обличчя палає, але я так близька до того, чого хочу сьогодні ввечері, до того, щоб всі турботи були виїбнуті з мене. Я відмовляюся відступати.

- Читай мої думки, Владе. - штовхаю себе в скло, даю йому відчутти мій жар, - Я хочу, щоб твій член був всередині мене.

- Не забувай, що це «безсмертний член». Ця частина важлива, - виправляє він.

- Владе, - стогну я, просячи його заради любові до всього дивного і божественного, щоб він поквапився до біса.

- Нетерпляча, нетерпляча. - він бурмоче, - Як хочеш, моя маленька відьмо.

Розділ 3

Гейзел

Зі швидкістю, яку може перевершити хіба що найшвидший з перевертнів, Влад за лічені секунди відчиняє двері і витягує мене з душу. Його шкіряна куртка знята, і моє мокре, оголене тіло притискається до нього. Я обіймаю його за шию, мої повні губи шукають його міцного рота. Він смакує як маргарита Дрю і моя кров.

Він має рацію. Я солодка на смак.

Влад хапає мене за стегна, підтягуючи мої ноги до себе, щоб обхопити талію. Його сильні пальці впиваються в мою дупу, щоб підняти мене вгору по тілу, щоб його рот міг отримати кращий доступ до мене. Він лише на кілька сантиметрів вищий за мене і худорлявої статури. Зазвичай я б обережніше ставилася до того, щоб кидати свої двісті з гаком кілограмів на неперевіреного чоловіка, але, на щастя для мене, він не чоловік.

Якщо Влад впаде, то з посмішкою на обличчі.

- А хіба є інший вихід? - він сміється, відриваючи свої губи від моїх досить довго, щоб відповісти на мої думки.

Я закочую очі, потім показую на спальню.

- Ліжко. Негайно.

Я куплю Дрю нову постільну білизну, якщо доведеться. Мені це потрібно, і вона зрозуміє.

Влад стискає мою шию, примудряючись знайти чутливу точку під вухом і застосовуючи достатньо тиску, щоб я здригнулася в його обіймах. І коли ми приземляємося на ліжко, мої стегна розсуваються, щоб підпустити його ближче.

Я кружляю голими стегнами по його паху, жадібно втираючись у нього своєю кицькою. Моя голова відкидається назад, і я вдячна, що між різними створіннями Дивного немає потреби в захисті. Насправді, для зачаття потрібна додаткова магія, а не навпаки.

Я хочу відчути його всього.

- О Богине, - стогну я, швидше притискаючись до нього. Зілля робить мене більш чутливою з кожним рухом мого клітора по жорсткому шву його джінсів.

Бляха, це так приємно.

Моя спина вигинається, і мої повні груди притискаються до грудей Влада. Я надто давно не дозволяла собі розслабитися настільки, щоб отримати задоволення, і ще довше не віддавалася своїм фантазіям. Але зараз я можу це зробити. Думки про Відьмину ліщину та витівки клубу через дорогу проносяться по краях мого розуму, намагаючись повернути мене до реальності, але я проганяю їх геть.

Сьогодні я буду маленькою брудною шльондрою, єдиною думкою якої є якнайшвидше встромити в себе член цього вампіра.

Довгі пальці ковзають у мокрий клубок мого волосся. Його кулак злегка стискається, натягуючи пасма. Мої очі розплющуються, щоб зустрітися з розплавленим золотом погляду Влада.

- Ти цього хочеш? - запитує він майже ніжно. Вперше відтоді, як він зайшов до ванної, його гострокутне обличчя смертельно серйозне, і на ньому немає навіть натяку на посмішку, - Хочеш, щоб майже незнайомиць відтрахав тебе від усіх твоїх турбот? Щоб ти відчула себе шльондрою, якою благає тебе бути твій розум?

Так! Так! Будь ласка, Богине, так!

Я мовчу.

- Я знаю, чого хоче твій мозок. - Влад хрипко сміється, перш ніж його рука ковзає між нашими тілами.

Він розсовує мої ноги, і його легкі дотики ковзають по моїй промежині. Я скиглю, мої руки копаються в простиралах.

Бляха, бляха...

- Я знаю, чого хоче твоє тіло. Але мені потрібно, щоб ти сказала це вголос, перш ніж ми підемо далі. Хочеш бути моєю маленькою гарною шльондрою сьогодні? Тому що я можу зробити це для тебе.

Я не вагалася. Це все, чого я хотіла.

- Будь ласка, Владе, - благаю я.

Його вираз обличчя стає диким. Вишкіривши ікла, він відштовхується від ліжка.

- Тримай стегна розведеними, - наказує він, - Покажи мені, наскільки мокрою я зробив твою гарненьку кицьку.

Піднявши коліна, я розсовую ноги якомога далі, люблячи і ненавидячи, і тому люблячи ще більше, відчуття того, що я так відкрита. Прохолодне повітря б'є по кожній чутливій частині, змушуючи мене мимоволі притискатися до матраца.

- Ти така голодна. - його голос тихий, ми обоє знаємо, що за дверима спальні все ще вирує вечірка, - Твоя кицька змокрила і відчайдушно хочеться, чи не так?

Так.

Він зриває сорочку, скидає черевики і рухається так швидко, що я не бачу, як він знімає джинси чи спідню білизну. Я маю лише секунду, щоб по-справжньому роздивитися Влада голим. Його довге, вузьке тіло складається з чітко окреслених, напружених м'язів. Його шкіра настільки бліда і холодна на вигляд, що здається майже сріблястою і прямо контрастує з чорнильною чорнотою його довгого волосся. Коли він відкидає з обличчя скуйовджене пасмо, він виглядає, як у моїх фантазіях про вампірів.

А ще є його член: довгий і товстий, ідеальний у тому сенсі, що я знаю, що зможу впоратися, але точно відчую завтра. Він стирчить вгору, готовий. Я відчуваю, як у мене в роті тече слина.

Слава Богині, що він безсмертний, бо ця річ заслуговує на те, щоб витримати випробування часом.

- Ти корисна для его. - він сміється. Він перебирається на ліжко і, обережно, щоб не торкатися мене, повзе вгору по моєму тілу.

Не те, щоб твоє его потребувало цього.

П'яний від зілля погляд Влада перехоплює мій, і я застигаю від його посмішки, впевненість, яку я мала у своїй відповіді, раптово зникає, коли він тягне кінчики своїх іклів вгору по моїй шиї, а його рука ковзає вниз по моєму животу.

- Якщо ти так думаєш, маленька відьмо, можливо, мені варто піти і дозволити тобі подбати про це, - він обхоплює мою кицьку, - самій.

Ні, ні, ні, ні, ні, ні.

Він міцно тримає мене, я відчуваю, як моя волога ковзає по його долоні, але він не натискає на мене так, як мені потрібно.

- Будь ласка, - хникаю я, намагаючись утримати своє тіло нерухомим, щоб не показати йому, до якого відчаю він мене довів.

- Скажи мені те, що я хочу почути. - знову ця клята посмішка.

Я звужую очі на нього, стискаю губи в лінію.

- Мені потрібен твій... - я вагаюся.

- Що? - дражниться він, натискаючи долонею на гребінь моєї пизди, так що я вигинаюся під ним, - Хороші маленькі шльондри використовують свої слова. Скажи мені, що тобі потрібно.

Нарешті, я кажу це.

- Мені... мені потрібен твій *безсмертний* член.

- Так, потрібен. - Влад занурює два товсті пальці глибоко в мене.

Моя кицька, яка так хотіла, щоб її використали, раптом наповнюється, і я кричу, коли він занурюється в мене, великим пальцем обводячи мій клітор.

- Тихіше, а то у нас будуть глядачі, - наказує він, виглядаючи таким же самовдоволенням, як і завжди.

Мій розум мчить, одразу ж уявляючи сцену, як пальці Влада проникають і виходять з мене, образи натовпу невиразних облич, які спостерігають, як я віддаюся цьому незнайомцю, дозволяючи йому гратися з моїм тілом, ніби це іграшка, створена лише для трахання.

- У тебе є ексгібіціоністська жилка, відьмо. Це тому ти притиснула свої цицьки до дверей душу, щоб я міг їх бачити?

Так... бляха... бляха, так.

Мій мозок відповідає перш, ніж я встигаю сформулювати слова. Але це все правда. Мені подобається це табу, те, як трепет від ризику перебиває всі інші турботи.

- Розумію. - він посміхається, додаючи третій палець і змушуючи мене стиснути простирадла, коли я приймаю його, - Звісно, коли ти така мокра, всі можуть почути, яка ти природжена шльондра.

Я хмурюся, але потім чую його.

Звук його занурення в мене непристойний, моя піхва всмоктує його пальці, а його долоня ляскає по моїй мокрій плоті. Мені мало б бути соромно від того, наскільки я мокра, але все це разом із зіллям посилює моє задоволення, аж поки я не наштовхуюсь на його пальці, і мені доводиться хапати подушку, щоб закричати в неї.

Я встигаю гарненько закричати, перш ніж Влад вириває подушку з моїх рук, і моє почервоніле обличчя повністю відкривається.

- Ось так, попрацюй над моїми пальцями, - гарчить він. Його твердий член притискається до мого стегна, вологість його сперми холодить мою шкіру, - Покажи мені, як ти хочеш, щоб я тебе трахнув, і, можливо, я винагороджу тебе своїм членом.

Крутячи стегнами, я насаджуюсь на його пальці сильніше, швидше, так відчайдушно бажаючи бути заповненою.

- Хороша-хороша шльондра. Думаєш, ти готова до чогось більшого?

Якщо ти не трахнеш мене, я кричу.

- Якщо кричиш, я запахну свій член тобі в рот.

Я сперечаюся про крик.

- Відчайдушна, нетерпляча маленька відьма. - Влад сміється, висмикуючи пальці з моєї кицьки.

Перш ніж я встигаю застогнати, він пхає мені під стегна подушку.

- Мені сьогодні не потрібні глядачі.

Він ляскає рукою по моєму роті і з силою вганяє в мене свій член. Моя голова відкидається назад, і я випускаю первісний стогін в його руку. Я відчуваю, як благословенна товщина розтягує мене саме так, як я собі уявляла, заповнюючи мене настільки повністю, що будь-яке випадкове занепокоєння, що виникло раніше, зникає.

Задоволення швидко наростає, оскільки кожен поштовх посилюється магією, що протікає через наші тіла. Я скигаю і впливаюсь нігтями в його спину, вигинаючись під ним. Його рука приклеєна до мого рота, притискаючи мене до ліжка. Іншою рукою він притискає моє праве стегно до грудей, широко розсуваючи мої ноги і даючи йому доступ, якого він бажає.

- Блядь, тобі так добре. Ти не даси мені довго протриматися. - Влад видає здавлений стогін, прискорюючи темп.

Я відкриваю рот, щоб сказати йому, що мені теж недовго залишилося, але тут він змінює свою позицію на міліметри і вдаряє по тому надчутливому скупченню нервових закінчень, яке змушує мене кричати в його руку.

Дихання Влада уривчасте, слова поривчасті й переривчасті під час кожного поштовху, - Ось так, кричи скільки хочеш.

І я кричу.

Я кричу, вигинаюся і вивертаюся під ним. Я не знаю, що таке зілля, а що таке Влад. Це не має значення, тому що все це відчувається так до біса добре.

- Ось так, моя маленька відьмо, ось так. Це все, чого ти хотіла сьогодні, чи не так? Твоя бідна маленька кицька просто потребувала, щоб її трахнули. Ось чому ти так сильно стискаєш мене, бо знаєш, що мій член має бути всередині тебе.

Богине, так.

- Так! - я стогну.

Я так близько, і все це так інтенсивно, задоволення і відчуття нагромаджуються одне на одне, поки це все, що я бачу, все, що я відчуваю на смак, все, що я чую, торкаюся, нюхаю і відчуваю своїм третім оком.

- Ох, бляха, Владе, - стогну я в його руку, коли моя кульмінація досягає апогею.

Він сильно розгойдує мене, вдаряючи мене розрядами насолоди, схожими на блискавки, що охоплюють кожну частину мого тіла електричним струмом. Влад напружується наді мною, поки я тремчу під ним. Його м'язи стають жорсткими, ікла оголюються, через зілля я бачу буквально зірки навколо нього. З останнім придушеним стогоном він проникає глибоко в мене, і я відчуваю, як наповнююся, його сперма - нагорода за те, що я так добре приймаю його член.

- Трясця твоєї матері. - я хапаю ротом повітря, коли його рука падає з мого рота.

- Так... це... - Владу вдається вимовити слова між важкими вдихами.

Я падаю назад на ліжко. Задихаюся, легенький блиск поту вкриває моє тіло. Вампір добряче вибив з мене всю тривогу.

- Гарне зілля, - кажу я, бо раптом усвідомлюю, що щойно зробила глибоке занурення у свої приватні фантазії з істотою, яку ледве знаю.

Я надто виснажена, мої очі намагаються залишатися відкритими, щоб помітити, що Влад покинув ліжко, аж поки він не повертається з чорною парою білизни, яку я викинула раніше.

- Чудове зілля, - підтверджує він, стоячи в кінці ліжка, піднявши мої чорні трусики, - Це твої?

- Так, а що?

Він хапає мене за щиколотки і спускає на край ліжка. Він кладе мої ноги собі на плечі, а потім знову надягає на мене трусики.

- Що ти... - я не встигаю домовити, як він штовхає клаптик тканини мені по ногах. Він шльопає мене по дупі, і я інстинктивно піднімаю стегна. Він зсуває мої трусики до кінця.

Опустившись на коліна, він обхоплює мене зсередини за стегна і широко притискає до себе.

- Влад? - тихо запитую я, розгубленість спотворює моє обличчя.

Він нахилиється і цілує мене через ластовицю трусиків, тканина ковзає по його спермі і моїй вологості. Його губи приземляються на мій клітор, тепер уже надчутливий, і мої стегна смикаються у відповідь.

- Хороша маленька відьмочка. - він посміхається з-поміж моїх стегон, перш ніж піднятися на ноги.

Я не знаю, що робити чи казати у відповідь. Це однаково солодко і брудно, і в мене виникає спокуса попросити про другий раунд, але він уже напіводягнений.

Дрю чекатиме, нагадує я собі. Вона, напевно, вже думає, що я втопилася в душі.

Влад відкриває рот, щоб щось сказати, відповісти на мої думки, але ця ніч вже була такою ідеальною. Я не хочу, щоб він зіпсував її тим, що скаже мені те, що, на його думку, я хочу почути.

- Я вийду через двері спальні, а ти - через двері ванної. Гарзд? - запитую я, підводячись з ліжка. Хапаю бюстгальтер і прямую до сукні, яку Дрю поклала для мене на комод.

- Ти мене відшиваєш? - запитує він.

Я піднімаю очі й бачу Влада без сорочки в чорних джинсах, який притулився плечем до дверної рами ванної кімнати. Зараз він схожий на проривну зірку того нічного м'якого паранормального телешоу.

Можна було б намалювати фан-арт.

- Звісно, ні. Побачимося на іншій такій вечірці, - швидко кажу я, - Дрю любить збирати дивних. Це її місія - тримати спільноту в тісному колі.

- Ти ніколи не казала, як тебе звати.

- Гейзел. Я належу до лос-анджелеського відьомського ковену, який очолює Дрю.

- А, - повільно каже він, натягуючи футболку і хапаючи куртку, - Ти та сама Гейзел.

Я не знаю жодної іншої відьми в місті з моїм ім'ям, але оскільки я володію баром, який більшість дивних називають своїм, я не здивуюся, якщо він чув про мене раніше.

- А, так. Гадаю, я *та* сама Гейзел, - відповідаю я, сподіваючись, що він не запитає мене про Відмацький замок, бо не хочу псувати свій післяоргазмовий кайф думками про роботу.

- Круто, я хотів з тобою познайомитися.

- Ну, ми безумовно зустрілися, - визнаю я з посмішкою.

- Це точно. - Влад сміється.

Наш сміх швидко переходить у тишу. Я притуляюся до комода, мої пальці барабанять по дерев'яній поверхні. У мене надто давно не було

стосунків на одну ніч або, в даному випадку, на одну вечірку, і я не знаю, як діяти далі.

- Отже, я виходжу з ванної, а ти зі спальні? - запитує Влад, прочитавши мою невпевненість.

- Ага. - я киваю.

- Гарзд. Скоро побачимося, моя маленька відьмочка.

- Я не *твоя* маленька відьмочка...

Але Влад виходить через двері ванної, перш ніж я встигаю осмислити нашу останню взаємодію.

Я не дозволяю цьому турбувати мене. Я отримала саме те, що хотіла від цієї ночі. Я натягую чорну сукню, яку Дрю поклала для мене, без рукавів, яка закінчується приблизно на чотири дюйми над коліном вище, ніж мені зручно, а потім взуваю чоботи. Я чекаю ще кілька хвилин, щоб не виглядати підозріло, перш ніж прямую до дверей спальні.

Щойно я повертаюся на вечірку, Дрю хапає мене за зап'ястя і тягне крізь натовп.

- Ти йшла цілу вічність. - вона роздратовано зітхає, - *Зачекай*. Твоя аура вся рожева і блискуча. Це ж добре, правда?

- Що добре? - усе моє тіло завмирає, і вона смикає мене за зап'ясток, щоб я рухалася за нею.

- Вечірка в пляшці? Зілля? Що з твоїм волоссям зараз? - вона піднімає на мене темні брови, фіалкові очі палають підозрою.

Я піднімаю руку до волосся і відчуваю брудну пляму ззаду.

- Нічого страшного. Я знаю, що ти зараз багато думаєш про бар. Ось чому я думаю, що найкращим варіантом дій буде розібратися з цим прямо зараз. - Дрю махає через моє плече комусь на відстані.

- Ми можемо зробити це іншим разом, Дрю? Я просто...

- Він зараз підійде.

- Гарзд, але я не готова...

- Він менеджер клубу через дорогу від тебе, - перебиває Дрю.

І тут зникає післясмак оргазму.

- Титан говорив з ним раніше. Він був за кордоном більшу частину століття. Здається, він хороший хлопець. Б'юся об заклад, якби ти просто поговорила з ним, ти могла б...

- Дрю, серйозно. Я не хочу думати про це сьогодні.

Вона повертає мене за плечі, щоб я зіткнулася обличчям до менеджера клубу, який заходить, - Гейзел, це Владислав. Владислав...

- Влад, - поправляє він.

- О, вибачте, - вибачається Дрю, - Владе, це Гейзел.

Посмішка на його обличчі, моя підліткова вампірська фантазія подає мені руку.

Це чоловік, який намагається зіпсувати мій бізнес... чия сперма капає мені на трусики.

Мій порожній шлунок вивертає.

- Дрю сказала мені, що у нас виникло невелике непорозуміння. - він сміється, його очі все ще сяють золотистим і яскравим світлом, коли він жестикулює витягнутою рукою.

Я не готовий до цього. У мене немає плану. Усе, що в мене є, - це мій попередній страх і роздратування, які знову повертаються до життя разом із напругою, яку я, як мені здавалося, відпустила кілька хвилин тому.

- Переманити клієнтів іншого бізнесу - це «маленьке непорозуміння»? - різко відповідаю я.

Я дивлюся на його руку.

Три з цих довгих пальців були всередині мене лише кілька хвилин тому.

- А реклама вважається переманюванням? - його сміх зникає, а обличчя перекошується в розгубленості, коли його рука опускається на бік.

- Звісно, ти думаєш, що переслідування моїх клієнтів - це просто реклама. - моя голова йде обертом, а в голові проносяться думки, і я шукаю, як би втекти.

- Переслідування? Кілька білбордів і флаєрів - це не переслідування. - Влад хмуриться, брови щільно зведені до купи.

- Так, звісно, - пихкаю я.

Я не можу розбиратися з цим прямо зараз. Сьогоднішній вечір мав стати відпочинком від роботи, але зараз навіть блаженні спогади про те, що ми робили в гостьовій кімнаті Дрю, затьмарені.

Дзвонить телефон, і я хапаю його з кишені сукні, прагнучи перервати розмову.

Це Відьмина ліщина.

Вони дзвонять тільки в екстрених випадках.

Дякувати Богині.

Розділ 4

Гейзел

- То ти втекла минулої ночі?

- Я не тікала, - наполягаю я, зупиняючись посеред витирання вигнутої барної стійки Відьминої ліщини з червоного дерева, щоб поставити Вайолет на місце, - Це Дрю тобі так сказала?

- Ні. Вона сказала, що тобі подзвонили з бару і ти мусила піти. - Вайолет - найновіший член нашого ковену і моя сьогоднішня відьмацька підопічна. Мініатюрна чорна відьма піднімає очі від свого бузкового блокнота та ручки, щоб обдарувати мене обізнаною посмішкою, - Я, однак, бачила, як ти практично вискочила через вхідні двері, коли той гарячий вампір намагався потиснути тобі руку. Він був вампіром, так?

- По-перше, я нікуди не *тікала*. По-друге, вчора ввечері мені зателефонувала Фара і попросила підмінити її, бо в них виникла надзвичайна ситуація з дитиною. І по-третє, навіть якщо я не отримувала дзвінка, ця істота весь тиждень тримала людей біля Відьминої ліщини, які роздавали моїм клієнтам флаєри його клубу. Він не заслуговує на мій час, - твердо кажу я, навіть коли моя увага блукає по широких вікнах у передній частині бару і виходить на клуб через дорогу. З черги, що в'ється навколо кута будівлі, стає зрозуміло, що Чорні Двері сьогодні переповнені.

Це вечір середи, ніколи не перевантажений для Відьминої ліщини, але сьогодні все йде повільніше, ніж зазвичай. Більшість моїх столиків зайняті групою розлучених перевертнів, які зустрічаються за кілька днів до кожного повного місяця, щоб запропонувати один одному підтримку. Ковен наклав на барну стійку заклинання, щоб будь-який Дивний здавався людиною для всіх не-дивних, хто зайде. Не те, щоб надлишок не-дивних здавався проблемою сьогоднішнього вечора.

Зазвичай я не проти перепочинку, який дає мені тиха ніч, але з протилежного боку вулиці до мене долинає гучна музика Чорних Дверей.

- То він був вампіром чи як? - запитує вона.

Коли я повертаюся до Вайолет, вона насилу стримує посмішку. У свої двадцять один вона майже на вісім років молодша за мене і стала молодшою сестрою, якої у мене ніколи не було, у всіх найкращих і найдратівливіших сенсах.

Я зітхаю, - Так, він вампір.

- Я так і знала! - вона розгортає свій блокнот, поповнюючи його численними рядками, - Я зрозуміла це по тому, як він рухався, навіть ікла не треба було бачити.

- Добре. Тепер ми можемо закінчити зі мною і повернутися до з'ясування твого ремесла? - запитую я.

Відьми, на відміну від будь-яких інших надприродних істот, можуть з'явитися звідки завгодно і народитися від кого завгодно, для цього не потрібно ні укусу, ні кровного походження, і тому наша магія проявляється в нас по-різному. Магія походить від природи і життєвої сили, притаманної всім істотам, тому ми всі можемо робити основні заклинання і працювати разом під покровом повного місяця, але в іншому випадку кожен з нас знаходить найкращий вихід для магії всередині себе.

Для мене це зілля, особливо те, яке ти п'єш, але Вайолет, яка нещодавно стала відьмою, все ще розбирається в цьому.

- Не розумію, чому ми не можемо робити і те, і інше.

Я закочую очі і, хапаючи пляшки з полиць позаду себе, починаю вишикувати їх на барній стійці.

- Ти хочеш навчитися магії зілля чи що? - запитую я.

- Саме тому я тут. - Вайолет киває, тримаючи ручку напоготові.

Я починаю готувати коктейль, який хочу, щоб вона спробувала наступною: текіла, ром, сік лайма і лимона, а також моя особлива суміш трав, яка дає відчуття легкого паріння і змінює сприйняття часу. З ним гарна ніч здається вдвічі довшою. На випадок, якщо ніч зіпсується, до нього додається ще одна порція, яка змінює ефект на протилежний.

На щастя, я можу діяти на автопілоті, перелічуючи процес, поки Вайолет робить нотатки, тому що я не можу викинути з голови її попередні слова.

Я справді втекла?

Влад застав мене зненацька, звісно. Але це було щось більше.

Влад, здавалось, не знав мене. Він, звичайно, не знав мого імені до того, як я йому сказала, але невже він справді не знав, хто я така, коли зайшов до ванної?

Хіба це має значення?

Відьмина ліщина - це все для мене.

Це місце, де збирається так багато Дивних, і перше місце, яке я змогла назвати своїм після того, як покинула свою людську сім'ю. У цьому світі так мало відьом, що наша розсудливість - це те, що тримає нас у безпеці, і моїм не-дивним батькам знадобилися роки, щоб повірити в мої здібності. Дивні, і зокрема ковен, дали мені дім, коли я потребувала його найбільше. Цей бар - частково те, як я віддячую їм за послугу.

Я струшую стакан, наповнений кубиками льоду, проціджую рідину у високу склянку і підсовую її Вайолет.

- Ось, спробуй. Скажи, який смак і чи знаєш ти, що він робить.

Вайолет робить обережний ковток напою.

- О Богине, гидота. - вона здригається, чорно-лавандові мікрोकоси розлітаються, коли вона випльовує повний рот моєї місцевої знаменитої текіли Moonrise в раковину. - Це огидно.

Вона вже збирається вилити решту коктейлю в каналізацію, коли я вихопляю у неї склянку.

- Не драматизуй, - кажу я і нюхаю склянку.

Роблю ковток і одразу ж випльовую його в раковину.

- Що за чортівня? - я дивлюся на напій так, ніби він зрадив мене, - Хтось, мабуть, зіпсував мою суміш.

- Ммммм. - Вайолет прикусила губу, щоб не розсміятися, - Той вампір дійсно вибив тебе з колії, чи не так?

- Це не так. - я розвертаюся, щоб глянути на Вайолет, а потім дивлюся на інгредієнти, які я виклала, і розумію, що справді взяла не ту баночку з трав'яною сумішшю.

- Це тому, що ти з ним переспала? - Вайолет так сильно кусає свою нижню губу, що я дивуюся, як вона не порвала шкіру.

- Свята Богине, якщо Влад сказав щось після того, як я пішла... - я пихкаю, ляскаючи ганчіркою, щоб витерти розлитий напій.

- О, Влад, класика вампіризму! Мені подобається. - вона верещить, - Але він нічого не сказав. Ну, наскільки я знаю. Просто ви обидва так... *світилися*, коли я побачила вас на вечірці.

Мікроскопічна частина мого роздратування розсіюється, основна ж частина все ще міцно оселилася в моїх грудях. Можливо, він не поділився інтимними подробицями нашої зустрічі, але його клуб досі стоїть біля моїх дверей своїм масивним фургоном.

- Світилися? Може, ти читаєш ауру, Вайолет, як Дрю? І якщо *він*, - продовжую я, активно ігноруючи сердечні погляди, які вона посилає в мій бік, - відволікає, то тільки тому, що він веде у змаганнях. А тепер, будь ласка, повернімося до варіння зілля. Навіть якщо ти читаєш ауру, я хочу, щоб ти варила зілля на такому рівні, щоб я не боялася, що воно вибухне. Я не хочу, щоб у мене в барі сталася ще одна історія з кажаном, через яку я втратила б половину клієнтів і змусила їх перебігти через дорогу.

- Одного разу я підпалила свічку. Хіба ти не підірвала машину, коли вперше намагалася перетворитися? - Вайолет хмуриться і насуплює брови.

- Так, підпалила, - визнаю я, - Це зовсім інше...

- Зачекай, - перебиває Вайолет, - здається, у мене з'являється відьомська інтуїція, про яку завжди говорить Дрю.

Вона закриває свій блокнот і дивиться на мене, зосереджено стиснувши губи.

- Гарзд, давай послухаємо. - я рада відійти від Влада і зосередитися на ремеслі Вайолет.

- Лише вампір минулої ночі, який насправді є твоїм конкурентом, а потім кажан у твоєму барі того ж дня. Дивний збіг, а може...

Я завмираю на мить, руки повільно скручують ганчірку з бару все тугіше і тугіше.

- А може, я ідіотка.

- Ти думаєш, він зробив би це? - блокнот Вайолет знову відкритий, а її ручка швидко рухається.

- Чи думаю я, що мій конкурент використав би свої унікальні таланти, щоб шпигувати за моїм баром і змусити моїх клієнтів вибігти і попрямувати до його клубу? Так. Так, я думаю, що так.

Листівки, фургон біля дверей Відьминої ліщини, можливо, були помилкою, але цілеспрямоване шпигунство за моїм бізнесом і відлякування моїх клієнтів? Цьому не було жодних виправдань. Будь-які тривалі приємні відчуття від минулої ночі закінчилися... навіть якщо моє тіло все ще болить, а кицька пам'ятає контури його члена.

Збирайся зі спальні і повертайся до справи, Гейзел!

Я кидаю тепер уже повністю знищену барну ганчірку на землю, погляд звужується до моєї мети через дорогу - Чорних Дверей.

- Що ти збираєшся робити? - Вайолет відступає назад, широко розплющивши очі від мого рішучого виразу обличчя.

- Я ненадовго.

- Звичайно, але що ти збираєшся робити?

- Скажи Фарі, що я їду.

- Гейзел, що ти збираєшся робити? - кричить Вайолет, дивлячись, як я виходжу з-за барної стійки.

Я хапаю одну з багатьох сумок Місячного шляху з задньої полиці, нечітка ідея плану повільно перетворюється на щось набагато конкретніше. Наповнюю сумку припасами з-за барної стійки і біжу нагору до свого імпровізованого офісу, щоб прихопити кілька неїстівних речей перед тим, як попрямувати до вхідних дверей.

- Дрю буде дуже розлючена, якщо ти його вб'єш, - гукає мені вслід Вайолет.

- Я не вб'ю його. Просто дам йому відчутти смак його власної магії, - бурмочу я і виходжу на ще тепле повітря жовтневої ночі в Лос-Анджелесі.

Розділ 5

Влад

Зараз лише за десяту, Чорні Двері відчинені вже годину, а музика діджея грає так голосно, що двері мого офісу аж риплять на петлях. Мене б це не турбувало, якби я міг впливати на діджея чи музику, але оскільки я не маю права голосу, я працюю, щоб відгородитися від шуму.

Вчорашня вечірка Дивних нагадала мені про те, яким я планував бачити Чорні Двері: місцем, де збираються химерні люди, простором для шоу та подій, який буде рости разом зі спільнотою. Саме такий клуб я знайшов у Лос-Анджелесі, коли вперше звернувся в 1920-х роках. Тоді я був тупим хлопчиськом, щойно приїхав з Румунії, засліплений вогнями Голлівуду і не мав жодного уявлення про те, що я роблю. Саме в нічних клубах Дивних я дізнався, що означає бути вампіром.

Але коли я закриваю останнього листа від Чарльза, керівника FAL Group, я відчуваю, як стіни офісу зникаються наді мною. Він хоче, щоб я замінив досвідченого бармена, якого я заманив обіцянками вищої зарплати і можливостей для зростання, на його недосвідченого новоспеченого вампіра.

- Бляха. - я закриваю ноутбук, знаючи, що якщо я відмовлюся втратити свого бармена-сатирика Нестора, Чарльз погрожуватиме замінити мене, що, здається, FAL Group робить кожного разу, коли я борюся за своє бачення.

Я беру пакет з кров'ю зі свого міні-холодильника і відкидаюся на спинку стільця. Роблю довгий ковток першої негативної. Вона потрапляє мені в горло, і я захиляюся, ледь не випльовуючи її.

Вона холодна і прісна. Вона так довго не була в тілі, що з неї викачана вся енергія, це просто помиї порівняно з тим, що я випив минулої ночі, хоча магазинна кров, здається, ніколи не турбувала мене раніше.

- До маленької відьми, - думаю я.

Гейзел мала смак теплого солоного повітря і танучого морозива, каліфорнійського літа, якого я не відчував десятиліттями за кордоном, і не знав, що мені його бракує, поки не впився зубами в м'яку плоть її зап'ястя. Це було зілля, яке дала їй верховна жриця, я впевнений. Це єдине пояснення, чому я не можу перестати думати про неї, коли мені потрібно зосередитися на моєму щойно відкритому клубі.

Як мені викинути відьму з голови, коли я понад усе хочу повернутися до неї?

Минулої ночі кожна її брудна думка стала мрією, яку я твердо вирішив здійснити. Все, що відбувалося в її житті, було відсунуте на другий план заради її потреби бути трахнутою, щоб її піхву використовували і задовольняли, щоб її заповнювали, поки кожна випадкова думка не буде

вигіснена моїм членом. Я відчував її очікування. Вона чекала, щоб вивільнити свої бажання, і я був тим щасливим Дивним, на якого вони були вивільнені.

Я різко втягнув повітря, відчуваючи, як мій член заворушився, коли я згадав, як вона виглядала під моїми дотиками.

Її рожеве волосся розвіалося навколо неї на ліжку, поціловані губи розтулилися в стогоні... мої довгі вузькі пальці впираються в її широкі стегна, її татуйована плоть піддається моїй силі, коли я широко розсовую її... оголюючи її...

Виставляючи йому свою мокру кицьку ... він дивився на моє тіло так, ніби я був створена для сексу, і він збирався протестувати його в усіх можливих положеннях ...

Я смикаюся, щоб встати, мій член завмер, коли я помічаю, що мої думки більше не належать мені.

Гейзел тут. Вона в моєму клубі і так близько, що її кров все ще в моєму організмі, я можу чути її думки.

- Це буде весело.

Заткнися, Гейзел! Перестань думати про те, як ти ледь не кінчила, коли він назвав тебе «гарною маленькою шльондрою». Ти тут, щоб виконати роботу...

Я застряг між сміхом і стогоном. Мені так важко, що я мушу поправляти свої штани.

Просто закінчи кляте закляття, поки ніхто не помітив. Він думає, що може вдертися до мого бару... МОГО бару... і шпигувати за мною...

- Лайно.

Гейзел з'ясувала, що це я вчора прилетів до її бару, і я планував розповісти їй про це вчора ввечері, як тільки дізнався, хто вона така, але з її раптовим зникненням не встиг цього зробити. Я також мав намір запитати про «переслідування», про які вона говорила, але один швидкий електронний лист до FAL Group сьогодні вранці все пояснив. Вони розробили агресивний рекламний план, який я ніколи не схвалював, і який, на жаль, був дуже схожий на «переслідування».

Довбаний вампірський член... безсмертний член... такий товстий, розтягує мене, наповнює мене... Боже, мені досі боляче. Заткнися, він мудака, просто скажи заклинання...

Образа Гейзел не зменшує мого лібідо, коли моя рука ковзає по передній частині штанів, і мій член напружено стискає ширінку. Я стискаю себе через тканину і здавляю, знаючи, що вона в моєму клубі, рухається в моєму просторі, не в змозі думати ні про що, окрім мене всередині неї.

Я важко ковтаю. Мені потрібно розібратися з цим зараз, до того, як я кінчу собі на джинси.

Я встаю зі свого місця. Виходжу з кабінету, мій стояк стримується щільною тканиною штанів і ховається в темряві клубу.

Зріст Гейзел миттєво видає її, а рожеве волосся, що спадає з її довгої шиї, схоже на неоновий маячок.

Її завжди легко знайти в натовпі.

Далі я помічаю клубок диму, що здіймається до стелі. Для людей, які щільно танцюють навколо неї в натовпі, це виглядає так, ніби хтось курить, але мої вишибали, всі дивні, які легко ховаються серед людей, мали б її одразу ж зловити.

Ось що я отримав за те, що дозволив FAL Group відповідати за наймання охорони.

Я закликаю енергію моїх сестер по ковену, мою життєву силу... Дзеркало до божественного і через божественне... дозвольте мені бачити всіх, хто хоче забрати моє...

Мої знання про чаклунство обмежені, але я впевнений, що маленька відьма закликає велике дзеркало над моїм танцполом. Я рухаюся крізь натовп, занадто швидко, щоб не-дивний міг помітити.

- Гейзел.

Її плечі піднімаються до вух, і коли вона повільно повертається до мене обличчям, її щоки стають яскраво-рожевими.

Бляха, він добре виглядає. Бляха, він може читати мої думки...

- Влад! - її голос надто яскравий, на обличчі вимушена посмішка, коли вона намагається хитро запхати щось у свою сумку.

Бляха, не дивись у дзеркало... - її очі опускаються вниз і приземляються на мої промежині. Не дивись на його член...

- Безсмертний член, - виправляю я, мої слова поглинає гомін натовпу.

Вона дико смикає поглядом по кімнаті, перш ніж зупинити його десь трохи лівіше від моєї лінії очей.

Не дивись вгору... дзеркало... заклинання... ні... придумай щось інше...

- Ходімо, Гейзел. - я стримую посмішку, щоб не розсміятися, - Ходімо до мого кабінету. Там ми зможемо краще почути один одного.

Вона настільки зосереджена на тому, щоб не думати про закляття, що не опирається моїй пропозиції.

Я кладу руку їй на поперек, веду її крізь натовп до задньої частини клубу. Моя долоня знаходить клаптик оголеної татуйованої плоті між її топом і джинсами.

До цього моменту я впевнений, що маю перевагу, але щось на кшталт алхімії відбувається, коли наша шкіра стикається, і мені доводиться зігнути руку від приголомшливого відчуття, що моя долоня загорілася.

- А ось ми і прийшли. - я важко ковтаю, коли відчиняю двері офісу, обтрушуючи руку.

Гейзел проходить повз мене, і я відчуваю солодкий аромат зілля, яке ми розділили напередодні ввечері, на її волосі.

Це, мабуть, наслідки дії зілля.

Не думай про закляття... ні про що інше... минулої ночі... СЕКС! Трясця, ні. Поцілунки в душі... секс у ліжку Дрю... він зверху... його обличчя на моїх грудях... Він лиже, кусає, смоче... СТОП...

- Дозволь мені пощадити тебе, маленька відьмо. Люди і істоти з Дивного намагалися захистити свій розум від таких, як я. Це неможливо. - я відкинулася на край столу, склавши руки на грудях, - Тим не менш, я ніколи не відчував нічого подібного раніше.

Зосередься на чомусь іншому.

Її теплі карі очі сканують довжину мого тіла, коли вона опускає сумку на підлогу.

Його опуклість. Ні, не це. Те, як він... ммм... заповнює ці штани. Чорт забирай, Гейзел, тримайся подалі від члена вампіра...

- Не тримайся подалі через мене. - я відчуваю бажання вигнутися, зробити що завгодно, щоб привернути її увагу. Що завгодно, щоб вона не відволіклася, коли ми так добре взаємодіяли, - Мені треба поговорити з тобою про вчорашній вечір. Я не знав, що команда промоутерів задумала...

Дзеркало... Ні! Груді Влада... бліді м'язи... піт, мокрі, мокрі стегна, мої мокрі стегна... такі до біса мокрі...

Розпусна гра словесних асоціацій заповнює кожен куточок мого розуму. Думки Гейзел швидко стають моїми власними. Вони замінюють добре продуману промову, в якій я мав би пояснити, що не маю наміру руйнувати її бізнес, але я також сповнений рішучості домогтися успіху мого клубу.

Ні, для цього немає місця, лише образи її мокрої, набряклої кицьки, моїх пальців, що ковзають і зникають у ній...

- Гейзел. - я ледь не вигукую це ім'я, докладаючи зусиль, щоб стримати стогін. Мені боляче. Мій член, затверділий від потреби, загрожує розірвати ширінку штанів. Мої пальці впиваються в край столу, тишу перериває слабкий звук тріскання дерева, - Ти маєш придумати щось інше.

Я намагаюся очистити свій розум, але відьма зробила це неможливим.

- Чому? - Гейзел посміхається, виглядаючи такою ж почервонілою і розгубленою, як і я, але раптом набагато більш впевненою в собі. Погляд - це попередження, - Я ж не відволікла великого злого вампіра, правда?

- Всіма тими брудними образами, які ти вкладаєш в мою голову? Звісно, ні. - я важко ковтаю, - Це ніщо в порівнянні з тим, що ми робили минулої ночі.

Все, що я хочу зробити, це подолати простір між нами, зрозуміти, чи минула ніч була лише через зілля, чи між нами завжди буде магія.

- Хм. Я не знаю про це, Владе. - вона посміхається, а потім, звузивши очі на мене, випускає потік порнографічних образів, які я пам'ятатиму тисячі й тисячі років.

Ти береш мене прямо тут, у цьому кабінеті... Мої джинси спущені до щиколоток...

Ти стоїш, на товстій голівці твого члена виблискує сперма, і ти притискаєшся до мене. Ти хочеш бути всередині мене так сильно. Богине, я так хочу, щоб ти був у мені...

Я хороша маленька шльондра для тебе, така мокра, така готова. Ти вгризаєшся в мене, п'єш мене, пожираєш мене...

Мої трусики сповзають по стегнах, а твої пальці...

- І мої пальці гладять твою кицьку, поки ти не благаєш мене дати тобі мій член. - я підводжуся, гарчу ці слова, скорочуючи розрив між нами.

Гейзел важко видихає, коли я стою перед нею, її груди притискаються до моїх грудей, коли вона здригається, її соски твердіють під тонкою тканиною її топа.

- Я теж можу грати в цю гру, моя маленька відьмо.

Просунувши палець під бретельку її майки, я дражню її з плеча. Занурюючи голову вниз, я впиваюсь в оголену плоть.

Мої ікла прокреслюють верхню частину її вигадливого татуювання богині, її пульс б'ється об мої губи. Він б'ється так голосно, що заглушає клубну музику, яка пробивається крізь двері.

Випий мене, трахни мене. Ні, бляха, мені треба зібратися з думками. Відьмина ліщина... зосередься на Відьминій ліщині..

- Минулої ночі ти показала мені, яка ти маленька шльондра. Ти хочеш, щоб я нагадав тобі про це зараз, привівши тебе сюди, в той час як сотні людей ззовні...

- Я б не сказала, що сотні, - швидко перебиває вона, але я ігнорую її укол.

Який би благий план я не мав, щоб прояснити Гейзел стан справ у нашому бізнесі, його вже немає. Мене переповнює думка про те, що я занурюю в неї свої ікла і член.

Будемо професіоналами пізніше. Зараз мені потрібно бути всередині неї.

- Там дуже голосно. Не впевнений, що мені навіть доведеться прикривати твій рот, коли я змушу тебе кричати. Скажи мені, моя маленька відьмо, ти хочеш перевірити мою теорію?

Подумки я готуюся вилити на себе відро холодної свяченої води, якщо вона вирішить не доводити наші бажання до кінця. Це єдиний спосіб, яким я можу контролювати свої базові бажання. Я відступаю назад, щоб дати їй простір, і знову спираюся на тріснутий край столу.

- Я не твоя річ, - швидко відповідає вона, стискаючи свої надуті губи у найспокусивіший спосіб.

Поки що ні.

- Хороші шльондри отримують член лише тоді, коли самі про нього просять. Використовуй свої слова, Гейзел.

Вона дивиться на мене, її великі карі очі тануть від потреби, її повні груди піднімаються і опускаються, коли вона зустрічається з моїм поглядом, її пульс барабанить так голосно, що заглушає всі її думки, крім однієї.

Трахни мене, Владе.

Прямо тут, прямо зараз.

Розділ 6

Влад

Гейзел задихається, коли я хапаю її за пояс джинсів і тягну до себе. Її широкі стегна вкладаються між моїми розведеними бедрами, і я стискаю ноги, щоб утримати її на місці. Вона щільно притискається до моєї ерекції. Я хапаю її за зап'ястя і затилюю руки за спину.

Мої губи та ікла вимагають її рота, мій язик занурюється в неї, злизуючи її стогони. Вона штовхає себе вперед, впираючись стегнами в мій твердий член, доки не притискається до мене впритул.

Я зі стогоном розтуляю їй рота, перш ніж впираюсь іклами у вигин її шиї. Її шипіння болю швидко переходить у стогін. І ось він знову, цей солодкий смак, що наповнює мій рот, як рідке сонячне світло. Ніякого зілля не потрібно.

- Бляха, як ти можеш бути такою смачною?

Її розум - це белькотіння відчуттів і сексуальних поз, в якому немає жодного повністю вимовленого слова. Це змішується з моїм власним тваринним голодом, який неможливо висловити словами, а найкраще - дією.

Я відштовхуюсь від столу, використовуючи свою неприродну швидкість, щоб рухатись позаду неї.

- Джинси навколо щиколоток, так? - це не питання, а твердження. Кожна її брудна думка закарбовується в моїй пам'яті.

Вона здивовано зітхає, коли я розстібаю її штани, спускаючи їх вниз по стегнах, поки вони не падають до щиколоток. Обхопивши її за талію, я сильно притискаю її до своїх грудей.

- О, бляха, - стогне вона, падаючи головою мені на плече. «А як же моя білизна?»

Мій сміх трясє мої груди і, в свою чергу, трясє мою маленьку відьму. Вона зараз у такому відчаї, вся розпашіла і перегріта.

- Така нужденна маленька шльондра. - кажу я, - Я хочу насолодитися роздяганням тебе.

Мої пальці ковзають під мереживними боками її трусиків, її шкіра горить під моїм холодним дотиком. Зачепившись великими пальцями за краї тканини, я смикаю її стегна назад, щоб притулитися своїм твердим тілом до її хтивої дупи.

- Нахилися, - шепочу я їй на вухо, - Руки на стіл. Я хочу тобі дещо показати.

Так, Владе.

Моя сексуальна відьма набагато поступливіша в своїх думках. Вона нахилиється вперед, її руки міцно покладені на стіл, майка зсувається вгору, відкриваючи нижню половину великого татуювання на спині.

Швидко підходжу до монітора системи безпеки в кутку кімнати. Повертаю екран обличчям до Гейзел.

- Що це? - запитує вона, затамувавши подих, руки міцно притиснуті до монітора, а стегна вигинаються в очікуванні.

- Терпіння. - я хапаю пульт і перемикаю канал, доки на моніторі не з'являється пряма трансляція з камери, спрямованої прямо за межами мого офісу.

Думки Гейзел мчать, вона намагається зрозуміти, що саме відбувається.

- Поглянь на всіх цих людей там, по той бік цих дверей. Вони й гадки не мають, яка жадібна маленька шльондра у мене тут, і що я збираюся з нею зробити.

Потік вуайеристичних образів затопає мозок Гейзел. Захоплення від того, що так багато людей, які знаходяться всього за кілька футів від неї, можуть вловити її стогони і скиглення, дзвенить у її свідомості і прямо в моїй.

Залишивши пульт легкодоступним для Гейзел, я падаю на коліна позаду неї. Її розкішна попка туго натягує мереживні трусики на піхву, а на стегнах з'являється мокра пляма, що дедалі більше розростається.

- Бляха, ти прекрасна, - стогну я, повільно, методично, ніби це подарунок богині відьом, роздягаю Гейзел.

Я тягну чорне мереживо вниз, розсовуючи руками її товсті стегна, бо тканина прилипає до вологи.

- Ти просто ходиш отак, Гейзел, вся мокра, весь час збуджена, чи не так?

- Я... Я... - Гейзел не наважується сказати те, що так чітко промайнуло в її голові.

- Я знаю, маленька відьмо, ти нічого не можеш з цим вдіяти, - заспокоюю я, - Я відчуваю твій запах. Твоє збудження. Кожен дивний у цьому клубі мав би відчутти на тобі запах сексу, щойно ти зайшла сюди сьогодні ввечері.

Як хтось ще не зажадав її і не зробив своєю роботою виконання кожної її брудної думки, я не знаю.

Міцно тримаючи її трусики, я впиваюсь великими пальцями в мереживо і зриваю тканину з її тіла. Я запихаю вологі, тепер уже подерті шматки в задню кишеню.

- Тепер скажи мені, що ти бачиш на екрані, - наказую я.

- О, бляха. - вона задихається, коли моє дихання потрапляє на її кицьку. Опустившись на лікті на стіл, вона вигинає спину і знову притискається до мене, - Я... я бачу групу чоловіків і жінок, всіх людей і...

Обхопивши її за дупу, я нахиляю її кицьку до себе, відкриваючи її мені.

- І, - стогне вона, - вони разом, танцюють, так близько...

Я проводжу язиком по її вологій дірочці, куштуючи її, смакуючи її. Там, де її кров мала смак літа, її кицька має смак сутінків, землистий і пряний.

Я розстібаю штани однією рукою, вивільняючи свій важкий член. Ковзаючи двома пальцями по її складках, я збираю її вологу, перш ніж використати її, щоб покрити свою довжину.

- О, бляха, - скиглить вона, здригаючись і притискаючись до мене ще глибше.

Трахни мене...

- Що подумують ті люди, побачивши, яка ти потребуєш? Ти хочеш, щоб глядачі бачили, як ти приймаєш цей безсмертний член? - я дрочу собі повільними, плавними рухами.

- Так.

Трахни мене, будь ласка.

Я просовую язик глибше, досліджуючи, смокчу і оближую, поки вона не починає вигинатися проти мене. Змушуючи її дупу піднятися, я воджу язиком туди-сюди, обробляючи свою відьму, поки вона не кричить, поки вона не трахає себе на моєму роті, використовуючи стіл як важіль, і моя єдина мета - не відставати від неї.

- Зніми штани, - вимагає вона.

Благаю! Будь ласка!

Я змушую її чекати, дозволяючи їй втратити себе на моїх губах, поки вона не буде змушена благати мене вголос. Зі стогоном вона нарешті підкоряється.

- Будь ласка, Владе. Ти потрібен мені всередині мене зараз.

У ту мить, коли мій рот відривається від неї, її пальці замінують мене, швидкими колами працюючи над її клітором. Вона не може протриматись і секунди, не підживляючи своє збудження. Її тіло настільки створене для насолоди, що не піддатися її ненаситним потребам - злочин.

Я за лічені секунди знімаю штани і боксери.

Мої руки на її стегнах, мій член болить, бажаючи відчутти її навколо себе, коли вона просувається між нами. Гейзел охоплює рукою мій член і знову притискається до мене.

- Бляха, Гейзел! - я стогну так голосно, що, коли вона міцно стискає мій товстий член, я перевіряю на моніторі системи безпеки, чи мене почули.

- Твоя кицька така досконала.

Ми трахаємось швидко і жорстко. Вона відштовхується від мене, і я встромляюся в неї з такою ж потребою, її дупа підстрибує і дрижить, б'ється об мої стегна зі шльопанням, які стануть саундтреком до кожної майбутньої дрочки. Я стискаю її сідниці, розводячи їх, дозволяючи їй відчутти те оголене почуття, яке, як я знаю, їй так подобається.

О Богине, так!

- Ти просто моя маленька шльондра, чи не так? - я проводжу великим пальцем по тугому кільцю її дупи, - Ніщо інше, як твої гарненькі дірочки... всі відкриті для мене, всі вільні для використання, коли я захочу.

На слові «дірочки» будь-яка зв'язна думка Гейзел обривається.

- Тобі це подобається, чи не так?

Вона відповідає тваринним скигненням, вигинаючи спину.

- Слова, - докоряю я.

- Використай мене. - вона задихається, - Це те, чого я хочу. Візьми мене, Владе.

Її очі приклеєні до екрану, вона спостерігає за людьми на вулиці. Час від часу хтось розгублено озирвається на двері офісу. Але якщо моя маленька шльондра хоче, щоб її почули, я подбаю про те, щоб її почули.

- Я кінчу в тобі, і тобі доведеться йти крізь цей натовп з моєю спермою, що капає з твоєї кицьки. Навіть якщо вони не почують твоїх криків, вони знатимуть, що ти зробила і кому належить твоя кицька.

О, бляха, так...

- Зроби це, - благає вона майже криком.

Одна рука впирається в м'яку плоть її стегон, а інша стискає її рожеве волосся. Їй доводиться вигинати спину, щоб дати мені необхідну підтримку. Я залишаюся нерухомим і, використовуючи свою дивну швидкість, змушую її повернутися на мій член, її волосся діє як повідець, коли я знову і знову тягну її вниз на себе. Вона більше не дивиться на екран, надто зайнята тим, що стискає свої тверді соски, а я нахиляюся, щоб знову і знову потрапляти в її точку G.

- Кричи для мене. Нехай вони знають, як добре я обробляю цю кицьку.

З кожним ударом Гейзел стогне і звивається, її стегна вигинаються, а пальці рухаються по грудях, поки, нарешті, я не відчуваю, як її піхва притискається до мене. Її тіло здригається, і вона кричить. Це найпрекрасніший звук, який я коли-небудь чув.

Коли моє задоволення зростає, я відпускаю її стегно і рухаю рукою до її пизди, щоб утримати її на місці. Я застигаю і розряджаюсь у неї, наповнюючи її. Мої стегна смикаються, а її кицька міцніше притискається до мене, і ми обоє переконуємося, що вона отримує від мене все до останньої краплі.

- Ось так, маленька відьмо. Видоюй мій член. Ти заслужила все до останньої краплі.

З останнім поштовхом я обережно опускаю Гейзел на стіл. Моє тверде тіло нахиляється над її м'яким, мої груди до її спини. Я все ще всередині неї, коли відпускаю її волосся. Відчуваю, як вона здригається піді мною.

- З тобою все гаразд? - запитую я, швидко проводячи пальцями по її шкірі голови, масажуючи будь-який тягнучий біль.

- Мммммм. - вона видихає, коли я проводжу рукою по її маківці, - Я більш ніж в порядку.

Опускаючись з ліктів на передпліччя, її попка піднімається ще вище. Мій член пульсує всередині неї, і я думаю, чи не хоче Гейзел, щоб я побив рекорд за найшвидший час відновлення. У мене є мільйон способів, як я

хотів би взяти її в цьому кабінеті, і я майже готовий почати відмічати наступну позицію в списку.

- Знаєш, ти міг би взагалі відмовитися від Чорних Дверей, і все було б набагато простіше, - мрійливо каже вона з напівзаплющеними очима, коли притискається до мене спиною.

- Не знаю, але мені подобається той момент, коли ти так злишся на мене, що це тебе збуджує. - я сміюся, злегка шльопаючи її по дупі.

Спина Гейзел вигинається, коли вона скиглить.

- Я не забула, чому я злюся на тебе. Ти маєш пояснити, чому ти...

Три сильних, але швидких стуки переривають її.

- Бляха, - шиплю я між стиснутими зубами, член все ще глибоко занурений в неї.

- Ви знущаетесь з мене? - Гейзел зітхає, падаючи на стіл.

- Привіт, босе, - нервово озивається Тай, мій бармен, з-за дверей, - Привезли горілку, і є проблема з кількістю ящиків, які вони привезли. Крім того, Чарльз дзвонив кілька разів, хотів поговорити з тобою, і його голос звучить нетерпляче.

У мене на завтра запланована зустріч з Чарльзом, але, звісно, він обирає розпал сексу для несподіваного дзвінка. Тай знову стукає, - Хочеш, щоб я повернув дистриб'ютора?

- Ні! - кричимо ми з Гейзел в унісон.

Я вириваюся з неї, мій член болить від втрати.

- Принеси йому випити, Таю, і скажи, що я зараз вийду, - гукаю я у відповідь.

Я чую пронизливий дзвінок телефону Чорних Дверей по той бік дверей. Я запрограмував телефон у своєму кабінеті, щоб він одразу переходив на голосову пошту, щоб не бути заскоченим зненацька численними запитамі від FAL Groups.

- Чарльз знову дзвонить, - без потреби додає Тай.

- Я маю розібратися з цим, але нам треба поговорити. - я повертаюся до Гейзел.

- Так, треба, але я не хочу поспішати.

Я одягаюся і дивлюся, як Гейзел робить те ж саме. Вона підстрибує, натягує вузькі джинси і застібає блискавку. Здається, що фінал минулої ночі повторюється, і я рішуче налаштований не допустити цього.

- Перш ніж ти знову втечеш, я хочу тобі дещо сказати.

- Я ніколи не тікала, - швидко каже Гейзел, вигинаючи брову.

- Гарзд. Минулої ночі я хотів сказати тобі, що не маю жодних планів щодо Відьминої ліщини. З мого боку немає жодного наміру якось зашкодити вашому бізнесу.

Краще б цього не було.

Я чую її невпевненість у собі та своїх почуттях. Я продовжую: «Я знаю, що ваш заклад роками належав “Дивним” і є важливим для нашої громади, і я сподіваюся досягти цього за допомогою “Чорних дверей”».

- У вас були люди, які агітували біля мого бару, фургон блокував мою парковку...

- Це не моя робота, а мого інвестора, FAL Group. Я не знав про це до сьогоднішнього ранку. Вони дуже зацікавлені в бізнесі, більше, ніж я очікував, - зізнаюся я, - Коли я поговорю з Чарльзом, я скажу йому, що все, що заважає вашому бізнесу, має бути негайно припинено.

- Гарзд. - її голос стає тихим і обережним, - Дякую.

- Але у нас є й інші рекламні кампанії в роботі. Білборди в цьому районі. Я припаркую фургон на нашому боці вулиці. Ринок змінюється, і у Дивних буде більше варіантів, куди піти, - пояснюю я, - тож вашому бізнесу доведеться адаптуватися.

- Га? - губи Хейзел стискаються в тверду лінію, і я бачу, як напружується її тіло.

- Я хочу зробити Чорні двері успішними, - пояснюю я, - Я хочу, щоб вони стали чимось більшим, ніж зараз. Це моя мета. Так само, як я впевнений, що це твоя мета з Відминою ліщиною. Я інформую тебе про свої плани, бо ти можеш втратити клієнтів, але я хочу, щоб ти знала, що я не намагаюся їх вкрасти...

- Просто щоб вони прийшли сюди і більше ніколи не повернулися до мого бару?

Думки Гейзел потемніли, і вона обернулася, щоб подивитися на мене, її очі звузилися.

- Ну, так. Ми обоє - власники бізнесу, і цю мрію нелегко здійснити. Думаю, ми можемо визнати, що нашою метою є успіх. У цьому немає нічого поганого.

- Ні, в цьому немає нічого поганого. Ти просто поводишся, як мудак. - вона хапає свою сумку і грубо натягує її на плече, при цьому інструменти для заклинань дзвенять разом, - Ти так говориш, ніби Відміна ліщина не мала успіху, доки ти не втрутився в її роботу. Ніби це я новачок у цій справі, а не ти.

- Це не те, що я сказав.

- Ти літав навколо мого бару, відлякував моїх клієнтів і шпигував за Відминою ліщиною. Чи ти збираєшся вдавати, що вчорашній кажан у барі був не ти?

- А ти зачарувала моє дзеркало, щоб воно шпигувало за мною, - процідив я крізь ікла, а руки стиснулися в кулаки, щоб не дати мені схопити її за плечі, - Слухай, ми стежимо одне за одним. Нічого такого, чого б ми не могли навчитися, просто заходячи один до одного в гості.

Вона дивиться на мене, готова втекти.

- Чорт, я все зіпсував, - бурмочу я, проводячи обома руками по обличчю.

- Ага.

Дідько.

Гейзел проштовхується повз мене і виходить за двері повз спантеличеного Тая.

- Блядь, - важко зітхаю я.

Бармен вичікувально дивиться на мене, в його руці дзвенить телефон. Я роздумую, чи не жбурнути його в стіну і не побігти за відьмою.

- Він просто продовжуватиме дзвонити, - каже Тай.

Я проводжу тильною стороною долоні по роту і підборіддю, витираючи з себе п'яний запах Гейзел, перш ніж відповісти, - Гарзд, дай мені телефон.

Розділ 7

Гейзел

Потрібно три дні, щоб кров покинула організм вампіра. Три дні, протягом яких я користуюся чорним входом до Відьминої ліщини. Я прошу своїх барменів помити вітрини і виставити дошку з сендвічами та фірмовими напоями. А оскільки Дрю не може підтвердити точний радіус здатності Влада читати думки, я уникаю навіть дивитися через вулицю, поки не буду впевнена, що мої думки належать мені.

Відьмина ліщина - це моя дитина, але це також дитина Дивних. Спочатку це місце належало сатиру, який використовував його для оргій відтоді, як його вперше побудували в сорокових роках. Мої сестри-чаклунки позичили мені гроші, а також зілля та заклинання, щоб я обміняла їх на продаж, коли сатир переїхав, щоб відкрити секс-клуб у більшому місці. Коли Влад ображав бар, він ображав не лише мене, він ображав ту саму групу дивних, до якої, як він стверджував, хотів би належати.

- Отже, це не читання аури, - оголошує Вайолет, закидаючи сумку на барну стійку і сідаючи на останній стілець. Вона була в крамниці Дрю, Місячний шлях, працюючи над своєю здатністю здогадуватися, що я переспала з Владом на вечірці.

Відчуваю, як мої зрадницькі щоки запалали на згадку. Вампір був засранцем, але ця дія злиття свідомості дала йому прямий доступ до кожної моєї фантазії, і, свята богине, він впорався із завданням.

Проте, мені вдалося вийти з клубу, без зайвих зусиль, з високо піднятою головою і відмовою озиратися на нього, навіть коли я відчувала, як він накопичується всередині мене.

- Ти знову з ним переспала, - переможно кричить Вайолет.

- Звідки, в біса, ти це знаєш?

- Я працюю над цим. - вона знизує плечима.

Що ж, я більше не буду цього робити.

Я була настільки захоплена Відьминою ліщиною, що в той момент Влад був тим порятунком, якого я потребувала. Але момент минув.

- Я вже готова до заклинання, над яким працюватиму. - Вайолет ставить галочку у своєму блокноті, - Але Дрю хоче переконатися, що ти теж готова до ритуалу кривавого місяця.

- Бар буде зайнятий через Геловін і все таке, але Фара мене прикриє. Сьогодні ввечері я збиратиму матеріали для захисного заклинання.

- Хм, - розсіяно каже Вайолет, втупившись у свій блокнот.

- Що?

- Дивно, що ти просто робиш захисне заляття. Я знайшла всі ці дійсно сильні заляття в гримуарі Дрю.

Я думала про це. Існували варіанти заклинань, якби я захотіла, щоб моя земля була випалена, такі, які б гарантували, що FAL Group не тільки перестануть чіплятися до мого бару, але й що група та її власники назавжди припинять будь-яку діяльність. Однак Влад дотримувався свого слова відтоді, як я була в його офісі, і тепер у мене було кілька днів, вільних від партизанської тактики просування Чорних Дверей.

Можливо, ми могли б співіснувати.

Трясучи головою і зосереджуючись на тому, що дійсно важливо, на Відьминій ліщині, я повертаюся до роботи. Дістаю дві склянки і починаю змішувати розслаблюючі коктейлі для фейрі та її супутника-людини, що сидять далі по бару. Цього разу я двічі перевіряю, щоб переконатися, що використовую правильну суміш заклинань, перш ніж додати її в шейкер.

Сьогодні вечір п'ятниці, і Відьмина ліщина заповнена. Задоволена, але нічого не можу вдіяти з собою, я кидаю погляд через вулицю, щоб порівняти наші черги. Мій погляд перебивають двоє чоловіків у всьому чорному.

Ні, не двоє чоловіків, усвідомлюю я. Двоє Дивних.

Вампір і гірський лев-перевертень у людській подобі. Я бачила їх обох на вечірках у Дрю. Я збовтую напої, чекаючи, коли увійдуть двоє Дивних.

Коли вони повертаються до мене спиною, на їхніх сорочках білим шрифтом написано Чорні Двері.

- Ви, бляха, знущаетесь з мене.

Це двоє лакеїв FAL Group, і я помічаю в їхніх руках неонові папірці. І якщо відчинені дверцята фірмового чорного фургона позаду них щось значать, вони не планують зупинитися найближчим часом.

Ось вам і обіцянка Влада.

- Що? - Вайолет нахилиється вперед на своєму стільці, перед нею безліч барної атрибутики, здається, вона на півдорозі до того, щоб приготувати свій власний заклинаний напій.

Я ігнорую її, спостерігаючи, як перевертень зупиняє потенційних клієнтів біля моїх дверей. Я передаю свої коктейлі фейрі та її людині, ледь чуючи їхні слова вдячності.

- Богине, дай мені сили. - я неохоче пробираюся до стаціонарного телефону.

Хапаю одну з багатьох зім'ятих листівок Чорних Дверей, які я викинула у смітник, знаходжу номер телефону і набираю його. Я не встигаю зробити і половини другого дзвінка, як гарчання перевертня брязкає у вікнах Відьминої ліщини.

- От лайно!

Я обертаюся на вигук Вайолет, якраз вчасно, щоб побачити, як її очі розширюються, а ручка зупиняється на півслові. Я простежую за її поглядом на вулицю.

Перевертень і вампір зараз переслідують одного з моїх постійних відвідувачів, молодого орка на ім'я Грегор. Клубні флаєри розкидані на тротуарі, зім'яті й розтоптані, а довговолосий перевертень випнув груди й майже притиснувся до орка. Про що б вони не говорили, я не чую, але їхні обличчя набувають глибоких червоних відтінків, і мені не потрібно здогадуватися, в якому напрямку рухається їхня розмова.

Я кидаю слухавку. У мене немає часу чекати, поки Влад розбереться з цим.

- Я повернуся за секунду, - гукаю я до Вайолет.

Я зриваю свій чорний фартух, хапаю маленьку торбинку з оглушливим порошком, який я змішала, і оббігаю бар. Хоча Відьмина ліщина захищена від насильства закляттям, він закінчується біля вхідних дверей.

- Воу, воу, воу, воу, хлопці. - я виходжу з Відьминої ліщини з високо піднятими руками, моє приголомшливе закляття захищене в передню кишеню для легкого доступу. Я тримаю свій тон легким і веселим, щоб деескалації не сталося. Відьма має силу, але їй потрібно на кілька секунд більше часу, щоб накласти закляття, ніж перевертню, щоб перетворитися й атакувати, - Давай знизимо градус. Я не хочу сьогодні варити цілюще зілля. Давай заспокоїмося.

Зазвичай на цьому місці я пропоную всім випити, якщо вони заспокоються, але я нізащо не впускаю істот з Чорних Дверей до свого бару.

- Ці хлопці працюють на вас? - запитує Грегор, його дихання стає нерівним, він намагається заспокоїтися, але не рухається ні на дюйм. Його широкі груди з кожним вдихом стикаються з грудьми перевертня, що ще більше дратує його.

- Ні, все гаразд, - спокійно кажу я, перш ніж повернутися до вампіра, - Ви обидва роздали багато листівок. Я впевнена, що Влад буде більш ніж задоволений тим, чого ви досягли сьогодні.

Я хочу послати вампіра до біса і полетіти на сонце, але відчуваю на своїй спині погляди клієнтів, тож замість цього зберігаю самовладання.

- Влад? Хто такий Влад, чорт забирай? Нам сказали, щоб ми винесли все, що є у фургоні, інакше нам не заплатять. Ми нікуди не поїдемо, *відьмо*, - вампір насміхається, ледь не випльовуючи це слово.

- Не говори з нею так, - кричить Грегор, потім різким ривком плечей, грудьми вдаряє перевертня назад у вампіра, і все пекло виривається назовні.

Перевертень гарчить, тепер частково перетворившись на гірського лева, але все ще здебільшого на людину, з випущеними кігтями та вишкіреними іклами, відбиток хвоста притискається до задньої частини його штанів. Грегор, який носить велику кофту з насунутим капюшоном, тепер відкидає капюшон, відкриваючи свою шкіру зеленого кольору та ікла, що стирчать вгору. Його великі руки, схожі на рукавиці, стискаються в кулаки.

- Ґреґоре, не треба, - кричу я, тягнучись до свого оглушливого порошку в передній кишені, але вже запізно. Перевертень замахнувся на орка, і Ґреґор повертається з усією силою кулака, б'ючи його прямо в груди.

Перевертень знову б'є свого приятеля-вампіра, але цього разу сили вистачає, щоб той відлетів назад і прямо в мене.

Моя голова вдаряється об кут вікна Відьминої ліщини, перш ніж я вдаряюсь об бетон разом з вампіром, що лежить на мені. Повітря повністю вибите з мене, моя рука застрягла між нами в кишені, марно намагаючись дотягнутися до оглушливого порошку. Я намагаюся зробити різкий вдих, але його вага робить кожен наступний вдих важчим за попередній, аж поки я не починаю задихатися від того, що можу вдихнути хоч трохи повітря, яке можу роздобути.

Я намагаюся зіштовхнути вампіра з себе, впиваючись у нього нігтями і викручуючись під ним, але це марно. Він не рухається. Моя паніка зростає, коли останній крихітний шматочок кисню витісняється з моїх легень.

Бляха-муха.

Потім раптом я можу дихати, не просто трохи, а багато. Я ковтаю якомога більше кисню. Ніколи ще він не був таким солодким на смак і не завдавав такого болю. Я витягаю з кишені торбинку, і лише краєм ока побачивши перевертня, кидаю її.

І тоді я його помічаю.

Влада.

Його бліде обличчя майже світиться в місячному світлі, коли він тримає перевертня і вампіра за шиї, їхні ноги ледь торкаються бетону.

Влад відтягнув вампіра від мене.

Він помічає летючу торбинку за долю секунди після того, як бачить мене. Я очікувала, що він відведе своїх створінь з дороги, повністю оминаючи моє заклияття. Натомість він тягне їх далі на лінію вогню, відпускає і відступає назад лише перед самим ударом.

Сірий блискучий порошок розлітається всюди, обсипаючи обох Дивних так, що вони отримують повну силу заклинання. Зазвичай я використовую лише щіпку, щоб заспокоїти когось, але з такою кількістю їхні тіла миттєво міліють. Вони разом падають на бетон, збиваючись у купу, з заплющеними очима і спокійним диханням. Здається, що вони могли б спати.

Влад стоїть поза межами досяжності порошку і дивиться на мене. Ні, не дивиться. Роздивляється.

Я рада, що він не чує моїх думок. Я розлючена і збентежена. Він знову грається з Відьминою ліщиною, але дозволив мені позбутися його людей за допомогою мого заклияття. Я не розумію.

- З тобою все гаразд, Ґейзел? - Ґреґор простягає велику теплу руку і допомагає мені встати.

- Я в порядку. - орк виглядає не гірше за мене. Його рум'яні щоки та яскраві очі підтверджують, що це, мабуть, був дуже хвилюючий досвід для нього. І все ж я запитую: - З тобою все гаразд?

Ґрегор підтверджує, що лише його кулак може бути трохи в синцях.

Я бачу, як він жестом показує на інший бік вулиці, і двоє великих Дивних вже біжать, щоб схопити знепритомнілих вампіра і перевертня.

- Я відчуваю запах твоєї крові, моя маленька відьмо, - шепоче Влад.

- Я не твоя маленька... - починаю я, і тут мене обриває дотик його довгих пальців до мого волосся. У якийсь момент сутички у мене випала стрічка з волосся. Він повільно перебирає пальцями рожеве волосся, поки не знаходить те, що шукає.

Я втягну в себе різке шипіння і ривком подаюся вперед, повертаючись до нього обличчям.

- Гейзел, ти вдарилася потилицею.

Мої очі широко розплющуються, коли я бачу яскраво-червону пляму крові на його пальцях.

Якби моя кров все ще була в організмі Влада, коли я впала, він би почув мій потік прокльонів, і я була б щаслива, що він це почув, але зараз моє тіло просто болить. Я втомилася і боюся, що сьогоднішні події - це тільки початок.

Чи стануть бійки на порозі Відьминої ліщини щонічною нормою?

Влад не чує моїх хвилювань.

- Не смій куштувати моєї крові. - відчуваю, як стискається щелепа і прискорюється пульс.

- Я не буду. Ніколи без твого дозволу, - каже він спокійно, але я бачу біль у його бурштинових очах, коли він витирає руки об чорні джинси, - Дозволь мені зцілити тебе.

- Ти вже достатньо зробив. - смикаю вхідні двері Відьминої ліщини. Веселі ліхтарики та фальшиве павутиння, встановлені на завтрашній вечір, не піднімають мені настрою.

- Ти поранена, Гейзел. У тебе кров, - повторює він, його голос стає сильнішим, наполегливішим, - Ти можеш вилікувати себе, якщо хочеш, але я піду, коли дізнаюся, що мої здібності до зцілення не потрібні.

Кілька відвідувачів Відьминої ліщини, що стояли найближче до входу, обертаються, щоб подивитися на нас.

- Можеш кричати на мене весь час, - пропонує Влад, вишкірюючи одне ікло, коли він дарує мені напівпосмішку. Це так близько до його посмішки, але не вистачає звичного блиску в його бурштинових очах.

- Мені не потрібно твого схвалення. - зітхнувши, я нарешті додаю: - Зцілення займе лише хвилину.

- Тоді тобі доведеться мати справу зі мною лише хвилину.

Я блискаю очима.

Зазвичай мого зросту і поведінки достатньо, щоб змусити когось відступити, але не Влада. Його гострі, як бритва, риси обличчя пом'якшуються від занепокоєння, і я не розумію.

- Гарзд.

Я заходжу до бару, не чекаючи на відповідь. Прямою прямо до заднього кутка і дверей, що ведуть до мого кабінету нагорі. Влад стоїть за моєю спиною.

Розділ 8

Влад

Якби це була будь-яка інша ніч, мене б пронизав укол ревнощів, щойно я увійшов до Відьминої ліщини. Я б знову замилювався інтимною двоповерховою будівлею, яку я мав шанс побачити лише у вигляді кажана. Її цегляний фасад містив у собі вдсятеро більше чарівності, ніж Чорні Двері у всій своїй квадратній площі. І я мусив би визнати, що Гейзел втілила щось набагато ближче до мого початкового бачення, ніж я з моїми інвесторами-мультимільйонерами.

Однак, коли я підходжу до сходового майданчика, що здається порожнім складським приміщенням на другому поверсі, все, про що я можу думати, - це кров Гейзел.

Я все ще відчуваю її тепло, вологе і липке, на своїх пальцях, коли йду за нею.

- Дозволь мені зцілити тебе.

Вона ігнорує мене.

Її кров було так солодко смоктати з шиї, коли вона звивалася піді мною, але тепер вона в'їлася в її волосся, забарвивши його в темно-червоний колір. Усе, чого я хочу, - це вистежити вампіра та перевертня, які це зробили, і зробити тимчасове закляття Гейзел постійним.

Відчуваючи запах крові відьми, що швидко висихає, я розумію, що це не має значення. Знадобилася б уся сила її ковену, щоб утримати мене від того, щоб піти за нею.

- Не чіпай, - каже Гейзел.

Я зупиняю руку за кілька дюймів від кришталевої кулі, розміщеної на хиткому дерев'яному столику вгорі сходів. Я вигинаю темну брову в її бік. Вона не обернулася, щоб подивитися на мене, а просто відчула, що я роблю.

Її магія не постраждала.

- Це те, за допомогою чого ти спостерігаєш за мною? - я проводжу рукою по кулі, обережно, щоб пальці не торкалися скла.

Гейзел зупиняється за напіввідкритим стосом коробок і розвертається, щоб витріщитися на мене, а точніше, на мою руку.

- Це вона, чи не так? - Гейзел надто весела, щоб не дражнитися. «Бачиш щось цікаве?»

- Я не спостерігаю за *тобою*. Я стежу за клубом, так само, як ти стежив за моїм. - вона дивиться на мене, її обличчя теплішає.

Особливий трепет охоплює мене щоразу, коли мені вдається надати її веснянкуватим щокам ідеального рожевого відтінку, що пасує до її волосся. Це ніби винагорода за те, що я потрапив їй під шкіру в потрібній кількості або так добре її трахнув, що вона втрачає свідомість. З першої

ночі, коли ми були разом, було зрозуміло, що її обов'язки перед Відминою ліщиною поглинають усі її думки. Я захоплююся її відданістю, але маленька відьма не може вижити на одному лише стресі, не тоді, коли вона переповнена нездійсненими бажаннями. Воно там, завжди, вирує прямо під поверхнею, і, бляха, якою ж вона була прекрасною, коли воно вихлюпувалося.

- Сьогоднішня ніч була розплатою за те, що я заклинала дзеркало? - різко запитала Гейзел, - Одне дурнувате маленьке закляття, і ти посилаєш своїх головорізів тероризувати мене.

Моє серце, що не калатало, стискається в грудях. Я перетинаю кімнату з такою швидкістю, що Гейзел задихається, коли я зупиняюся перед нею.

- Після всього, що ми зробили разом, як ти могла таке подумати? - я видаваю слова між іклами, дивлячись в її карі очі. Її цікавість щира, що лише раниць ще більше. - Ні, звісно, ні. Я б не послав когось, щоб переслідувати тебе, і вже точно не для того, щоб завдати тобі шкоди. Ми могли б бути ворогами, але я б цього не зробив.

- А хіба ми не вороги? Або, принаймні, суперники? - її голос повертається зі звичним надриком.

- Ні, - твердо відповідаю я, - Я не жартував, коли казав, що хочу побудувати тут щось, що залишиться надовго. Я провів останні вісімдесят років, подорожуючи світом, намагаючись зрозуміти, чого я хочу від життя, і ось воно.

Вона насторожено дивиться на мене, а потім мовчки відвертається, і темно-червона пляма крові знову з'являється на моїх очах.

- Що ти робиш? - тихо запитую я, намагаючись приховати благоговіння в голосі. Мені потрібно вилікувати її.

- Роблю собі випити. - вона підходить до стопки коробок, витягує пляшки, а потім ставить їх на розкладний столик.

- Тобі треба зцілитися зараз, - повторюю я. Я не можу відвести очей від засохлої крові. - Або я вилікую тебе.

- Змусиш мене?

- Тобі ж подобається те, що я змушую тебе робити, Гейзел.

Вона дивиться на мене зі свого напівзігнутого положення над коробками, брови насуплені, вона кусає нижню губу, її дихання частішає, а рожевий колір її щік, який почав розсіюватися, тепер знову набуває повної сили червоного кольору.

Зараз більше, ніж будь-коли, я хотів би почути її думки.

- Так я зцілюю себе, Владе. Мій засіб - зілля. - вона важко ковтає, перш ніж витягти ще кілька свіжих пляшок лікеру і поставити їх на стіл, - Це просто рана на тілі. Чому тебе це так хвилює?

Тому що після майже століття вечірок і безвідповідального життя я нарешті взяв себе в руки і все одно облажався.

Тому що я не можу перестати лажати з тобою.

Тому що я хочу бачити, як вільно тече твоя кров, коли вона опиняється під моїми іклами і злизується моїм язиком.

Гейзел дивиться на мене.

- Я не можу вирішити, чи хочу я вміти читати твої думки, чи ні. - вона повільно оглядає мене, і на її гарному обличчі з'являється занепокоєння, - Порівняно з твоїм мега-клубом, я не хочу знати, що ти думаєш про Відьмину ліщину.

- Він ідеальний, - миттєво кажу я, збентежений невпевненістю, яка, здається, раптово охопила її, - Кожен дивний, якого я зустрів, що приходив сюди, був у захваті від нього, але ти повинна це знати.

- Не те, щоб нас було багато або багато місць, які зачаровані, щоб захищати нас. Куди ще вони можуть піти?

Чорні Двері, я зрозумів. Мій клуб не був спеціально розроблений для Дивних, хоча це було моє бачення. Чарльз і FAL Group наполягали на тому, щоб звернутися до якомога більшої клієнтської бази, але тепер я розумію, чому вона розглядає нас як суперників.

Вона долає коротку відстань між нами з двома пляшками, одна світла, інша темна, вміст жодної з яких я не можу розпізнати.

- Можеш зробити щось корисне, якщо вже наполягаєш на тому, щоб піти за мною сюди. Відкрий їх.

Я хапаю пляшки. Майже миттєво відкорковую кришки. Слідом за нею до столу я ставлю їх серед кількох пластикових стаканчиків і баночок з інгредієнтами, які вона розставила.

- Бар прекрасний, Гейзел. Затишний і теплий. Чорт забирай, твоїм клієнтам він настільки подобається, що коли я прилетів сюди днями, принаймні двоє з них - я можу лише припустити, що вони твої постійні відвідувачі, бо вони, здається, знали, що ти тримаєш бейсбольну битку за барною стійкою - майже одразу ж вигнали мене звідти.

Гейзел стримує сміх, її плечі підстрибують, коли вона намагається стриматися.

- Всі дивні відчувають себе тут бажаними гостями. Це саме те середовище, яке я мріяла створити, - тихо зізнаюся я. - Навіть цей другий поверх має такий великий потенціал. Особливо, якщо ви колись захочете розширитися.

Простір дорівнює за розміром поверху під ним, з напрочуд високими стелями і міцними стінами, що дозволяють кілька варіантів розширення. Я відчуваю, як моє власне хвилювання зростає, коли я думаю про численні можливості.

- Ви навіть можете перетворити його на місце для проведення спеціальних заходів з невеликою сценою в глибині. Може, там і кухня поміститься.

- І через п'ять-десять років, коли я зможу віддати борги за ковен, накопичити достатньо капіталу, щоб найняти помічників, і магічним

чином матиму вільний час, я зроблю саме так. - Гейзел виснажено зітхає, і я простежую за її поглядом до імпровізованого ліжка в кутку, - Не знаю, навіщо я тобі це кажу.

- Може, тому що ти вдарилася головою, маленька відьмо, - кидаю я виклик, - і не даєш мені себе вилікувати.

- Гаразд, гаразд, не вишкірюй ікла. Я зараз зроблю зілля. - вона відмахується від мене, а потім хапає різноманітні маленькі флакони та баночки з кімнати, - Хочеш? Я зроблю тобі без цілющих властивостей.

Її голос майже повернувся до нормального, хрипкий і дразливий. Тоді я згадую, коли востаннє її тон так швидко змінювався. Але її крові більше немає в моєму організмі, тож вона не може вбити мені в голову потік порно, тож я не зациклююся на цьому.

- Що ти робиш? - запитую я після того, як мовчання затягнулося надто довго.

- Повір, тобі сподобається.

Татуйовані руки Гейзел швидко перебирають інгредієнти, хапають різні пляшки та банки, змішують їх у шейкері. Перш ніж я встигаю зрозуміти, що вона робить, вона ставить переді мною червону чашку Соло, наповнену іскристою опівнічно-синьою рідиною, прикрашену фіолетовою п'ятипелюстковою квіткою.

- Що це? - я беру чашку і нюхаю її. Спочатку відчуваю різкий алкогольний присмак, а потім затяжну солодкість, яку не можу передати словами.

- Тобі сподобається, - повторює вона, - Обіцяю.

В її очах знову з'являється той пустотливий блиск, якому я не зовсім довіряю. Я впевнений, що потрапляю в пастку, але мені подобається бачити, як вона посміхається, тому я не зупиняюся.

- Просто випий. - Гейзел закочує на мене очі і випиває приблизно половину своєї чашки за один раз.

Коли я підношу напій до губ, відчуваю, що вона спостерігає за мною.

Гейзел нервує.

Я повільно п'ю напій. Грейпфрут і відтінки лайму спалахують на моєму язичці, а потім з'являється м'яке печіння трав'яного алкоголю, який можна сплутати з джином, але це, безумовно, чаклунський напій. Свіжий, гострий і такий смачний, що, можливо, це все, що я коли-небудь захочу пити.

- Ти даєш моєму бармену можливість поборотися за його гроші, - визнаю я і роблю ще один ковток.

Вона звужує очі на мене.

- Гаразд. - я посміхаюся, перехиляючись через імпровізований бар, - Твої навички затьмарюють Несторові можливості. Я б з радістю відмовився пити кров, щоб пити тільки це. Я б помер за це. Вийшов би на сонячне світло заради цього...

- Гаразд, гаразд, я вірю тобі. Тобі це подобається. - сміх Гейзел такий гучний і несвідомий, що здригається всім її тілом і перекриває всі звуки з бару внизу.

Мої очі ковзають по її повних грудях, і жага похоті, яку мені вдавалося стримувати після бійки біля бару, повертається з ревучою помстою. Джинси і майка, робоча форма Гейзел, не повинні виглядати так сексуально, але на ній вони виглядають гріховно. З її пишними стегнами і животом, широкими стегнами і довгими ногами, її одяг так і проситься, щоб його здерли.

Вона ловить мій блукаючий погляд і зупиняє його. Я відчуваю виклик у її погляді. І мені цікаво, чи той самий спогад про наш час у моєму офісі грає в її голові з такою ж частотою, як і в моїй.

Я змушений прочистити горло, перш ніж можу говорити.

- Покажи мені рану.

Гейзел допиває решту напою, - Дай їй тридцять секунд, і вона заживе.

- Я вірю тобі, маленька відьмо, - тихо кажу я, рухаючись навколо столу, - Але, будь ласка, дай мені подивитися.

Вона неохоче повертається до мене спиною і нахиляє голову вперед, її рожеві хвилі розсипаються по плечах, оголюючи довгу шию.

Я обережно ковзаю пальцями по її ніжній шкірі, відчуваючи, як прискорюється її серцебиття під моїми дотиками. Я перебираю її локони, обережно розсуваючи їх, шукаючи рану. Вона шипить, коли я витираю запечену кров з її волосся.

- Майже все, - заспокоюю я її.

Вона лише на кілька дюймів нижча за мене, тому, коли я знаходжу місце порізу, мені легко його розгледіти.

- Повністю зажило. - я проводжу пальцем по тому місці, де щойно був поріз, і від мого дотику відриваються темно-червоні лусочки.

- Я ж тобі казала! - Гейзел виривається з моїх рук і різко розвертається до мене обличчям.

На її обличчі самовдоволена посмішка, але я не думаю, що вона усвідомлює, наскільки близько я був. Тепер, коли ми стоїмо обличчям до обличчя, її груди притискаються до моїх грудей, самовпевненість зникає з її обличчя.

- Я просто хотів переконатися на власні очі. - я гладжу її щоку великим пальцем, відчуваючи, як вона затамувала подих, - Мені потрібно було знати, що я не зробив тобі боляче.

Її губи злегка розтуляються.

- Ти не зробив мені боляче, - неохоче зізнається вона, - Грегор був тим, хто вдарив перевертня. Це був нещасний випадок.

- Нещасний випадок, якого б не сталося, якби я подбав про те, щоб Чарльз і решта інвесторів дослухалися до мене, коли я казав їм відступити від вуличної реклами.

- Це правда, - підтверджує вона.

- Це не те, як я хочу вести свій бізнес, - твердо кажу я. Потім м'якше додаю: - Я все виправляю, Гейзел. І якщо щось подібне повториться, дзвони мені безпосередньо.

- Гарзд, - погоджується вона.

- Напиши свій номер. - діставши телефон із задньої кишені, я простягаю його їй, Я серйозно, я подбаю про це.

Я надсилаю їй швидке «привіт», щоб переконатися, що вона має мій номер, і повертаю телефон назад до кишені. Цього разу, коли я проводжу великим пальцем по її щоці, у неї перехоплює подих, і її повіки опускаються до напівзаплющених.

- Влад? - обережно запитує вона, дивлячись на мене з-під вій.

- Так.

Я ковзаю пальцями по її щелепі, мій погляд зосереджений на її губах.

- Навіщо ти кинув лакеїв Чарльза в моє закляття? Це було просто оглушливе закляття. Вони прокинуться завтра, не гірше, але ти цього не знав.

- Ні, але мені й не треба було. Я знаю, як ти думаєш.

- Моя кров вже повинна була вийти з твого організму. - Гейзел хмуриться.

- Так і є, - запевняю я її, - Ми вже кілька разів ходили один до одного. Ти адекватно реагуєш. Я шпигую, ти шпигуєш. Яким би не було закляття, я не хвилювався. Вони це заслужили.

Вона посміхається, і я відчуваю, як вона на міліметр наближається до мене, її щока знову притискається до моєї руки. Я хочу цю маленьку відьму так само сильно зараз, коли вона м'яка і поступлива, як і тоді, коли вона здичавіла від потреби.

Я хочу її навіть тоді, коли це бажання не пов'язане з сексом. Я хочу нахилитися і поцілувати її, просто відчутти її губи на своїх. Цього було б достатньо.

З моєї задньої кишені лунає різкий пронизливий звук теми Злої Відьми з «Чарівника країни Оз», і Гейзел смикається назад, роблячи кілька маленьких кроків подалі від образливого звуку.

Її тепло більше не протистоїть мені, і я майже тремчу від холоду.

- Це, мабуть, хтось поганий. Навіть відьми не хочуть, щоб ця пісня була їхнім рингтоном. - Гейзел хихикає, хоча її тіло не рухається, як раніше від сміху.

Я неохоче витягаю з задньої кишені мобільний телефон і перевіряю, хто дзвонить.

- Знову переривають через Чорні Двері. - я важко зітхаю, коли дзвінок припиняється, але на мене приходить купа текстових повідомлень, - І Чарльз хоче, щоб я випробував його свіжоспеченого вампіра в якості нового бармена сьогодні ввечері.

- Речі, які ми робимо заради наших мрій. - Гейзел дарує мені співчутливу посмішку.

- Так, речі, які ми робимо, - повторюю я зітхаючи, - Мені треба йти.
Вона посміхається до мене і киває головою.

- До речі, - гукає мені вслід Гейзел, - цього разу це ти від мене тікаєш.

- Я повернуся.

- Я знаю.

Розділ 9

Гейзел

Пройшла година після закриття, я збираю речі для ритуалу кривавого місяця, коли мій телефон нарешті задзеленчав. Я точно знаю, хто мені пише.

Влад написав пізніше, ніж я очікувала.

Влад: Закладаюся, ти думаєш, що ти кумедна.

Гейзел: Завжди.

Я хихикаю про себе, коли знаходжу підкови, які так довго шукала, за ящиком із задалегідь зачарованою горілкою на другому поверсі. Влад має рацію. Треба щось робити з цим простором, поки він не перетворився на постійне звалище. Поки уявлення про те, чим це може бути, швидко витісняються думками про пізні ночі в барі, я кидаю підкови в сумку з леопардовим принтом разом з іншими речами. Їхнє залізо робить їх ідеальними для захисних заклинань, і я повішу їх над дверима Відьминої ліщини, коли закінчу.

Влад: Сьогодні прийшов новий бармен Чарльза. Ми зробили пробний запуск.

Гейзел: Новий бармен, якого ти не хотів?

Влад: Усе, що він робив, мало смак часнику. Цікаво, чому?

Я пирхнула від сміху. Мій напій був нешкідливий. Він не мав таких властивостей, як справжній часник, який міг би зашкодити вампіру; він лише створював ілюзію смаку. Досі мені важко дихати, коли я уявляю, як гарні міцні губи Влада кривляться з однаковим подивом і огидою.

Гейзел: Невеличке нагадування про розмову з твоїм начальством. А що? Не фанат?

Я додаю емодзі відьми, а потім ангела і натискаю «відправити».

Влад надсилає у відповідь гіфку з мультяшним вампіром, який з роззявленим ротом тікає від страху.

Гейзел: Шкода, що мене там не було.

Влад: Ти могла б бути зараз тут.

Щось нетерпляче та іскристе пробігає по моєму тілу, змушуючи шкіру поколювати, а дихання сповільнюватися. Відчуття не зовсім комфортне, і мені потрібно кілька довгих секунд, щоб зрозуміти чому. Те, що Влад хоче мене побачити, не дивно; дивно те, що я теж хочу його побачити, дуже сильно. Не для того, щоб подразнити чи повернути його, хоча він дуже милий, коли його темні брови роздратовано хмуряться, а тому, що він мені подобається. Справді подобається, і не лише за ті підліткові вампірські фантазії, які він втілює. Я не знаю, скільки часу минуло відтоді, як я справді дозволила собі побачити можливість більшого з кимось. Ще до того, як я відкрила Відьмину ліщину. У цьому я впевнена.

Я відповідаю довше, ніж зазвичай, обмірковуючи, що саме сказати, коли з'являються три крапки від Влада, а потім нарешті...

Влад.: Якщо не було зрозуміло, я прошу тебе прийти до мене.

Влад: Тому що я хочу тебе побачити.

У моїй голові виринає ідеальний образ Владової посмішки, його злісні ікла виглядають надто спокусливо.

Гейзел: Гарзд.

Моє тіло вже стискається в очікуванні, і єдине слово у відповідь - це найкраще, що я можу вимовити.

Влад: Ти все ще у Відьминій ліщині? Світло увімкнене.

Я відсахнулася від вікна на другому поверсі. Від думки про те, що Влад спостерігає за мною, я відчуваю, як у мене все скручується всередині. Яскраво і блискуче. Я роблю обережний крок назад на світло, моя тінь, без сумніву, помітна на тлі прозорих штор для когось, хто стоїть на протилежному боці вулиці.

Натягую шкіряну куртку, хапаю сумку, велику зв'язку ключів і вимикаю світло нагорі. Вмикаю сигналізацію внизу сходів і біжу до вхідних дверей. Коли я зачиняю двері, по спині пробігає приємний холодок.

Він за мною.

- Я нетерплячий. - голос Влада низький, і його легкий акцент вібрує в моєму вусі до самого серця.

- Я думала, що це я нетерпляча.

- Тільки тому, що ти не можеш читати мої думки.

Влад проводить руками по моїх руках, і я відступаю назад, притискаючись до його грудей. Без крові, що біжить по його венах, він мав би відчувати холод, можливо, навіть замерзнути пізньої жовтневої ночі, але він не відчуває. Його тіло закриває моє від вітру, коли він веде мене назад через вулицю до Чорних Дверей.

Він впускає мене до клубу, і я вперше бачу простір, де нікого немає. Він сірий, чорний і блискучий звідусіль. Стельове дзеркало кидає свій срібний погляд на танцпол. Чорні Двері - це все, чим не є Відьмина ліщина, просторий, гладкий і холодний, відбите світло від дзеркальної кулі, що обертається, підкреслює печерний простір. Я не бачу тут нічого від тепла чи гумору Влада.

- Знаєш, Гейзел, мені здається, ти зачаклувала мій напій, щоб я тобі передзвонив.

- Не може бути. - я здивовано смикаю головою назад, але правда до мене доходить так само швидко, - А якщо так?

Куточки його рота піднімаються в ледь помітному натяку на посмішку. В іншому його обличчя не можна прочитати в густо затіненому клубі, і я відчуваю нервовий тягар того, що щойно зізналася.

- Це несправедливо, що ти був у моїй голові. - я кидаю сумку біля барної стійки і йду за Владом до центру танцполу. Затискаю зубами нижню губу, нігті впиваються в долоні, - Ти прочитав усі мої найпотаємніші думки про тебе, але я ніколи не зможу зробити те саме.

Блискучі діаманти світлого гребеня дзеркальної кулі над його гострими вилицями зачаровують мене, відволікають, тож мої плечі підскакують до вух, коли він нарешті заговорює.

- Ти справді хочеш знати? - його оскал вовчий і голодний.

Я відчайдушно хочу знати.

- Так. - я засовую руки в кишені джинсів, щоби хоч якось себе зайняти.

Він заплющує очі, і коли він робить глибокий і непотрібний вдих, я затримую свій. Я звикла до його бурштинових очей і до того, як вони грайливо світяться, але коли його густі віії здіймаються вгору, весь гумор зникає. Вони стають на кілька відтінків темнішими і небезпечно втуплюються в мене.

- Що ти робиш? - я відступаю на крок назад. Інтенсивність його погляду, здається, оминає будь-яке почуття пристойності і переходить прямо в непристойність.

- Ти хочеш знати мої думки. Те, що я приховую від тебе, не тільки в моїй голові, але й у тому, що я бачу, коли дивлюся на тебе, - відповідає він, його акцент стає сильнішим, а слова грубішими, - Це не підходить для публічних місць.

- Ми вже не на публіці. - я звучу набагато впевненіше, ніж почувуюся.

Проте Влад дає мені змогу почуватися достатньо безпечно, щоб розширювати свої кордони так, як я завжди хотіла, але не була достатньо сміливою, щоб зробити це самостійно.

- Ні, не там, і тому я можу дивитися на тебе так, як хочу, і можу сказати тобі, що кожної миті в твоїй присутності я уявляю тебе такою, якою побачив тієї першої ночі, мокрою і оголеною.

Він робить крок вперед, і перш ніж я встигаю зробити крок назад, він хапає мене за зап'ястя, щоб утримати на місці. Я залишаюся там, куди мене направляють, тому що це саме те місце, де я хочу бути.

- І я можу сказати тобі, що все, про що я думаю, поки я тут, на роботі, це про те, як ти живеш прямо через дорогу. Твоє досконале тіло так близько. Твої стегна, такі щедро наповнені, тільки й чекають, щоб я вхопився за них, щоб притягнути тебе ближче. Я постійно відчуваю м'який дотик твоєї шкіри. Він обпікає мої долоні. - він кілька разів стискає і розтискає руки, - Моя прекрасна маленька відьмочка.

- Я не *твоя* маленька відьма. - це рефлекс і перевірка.

- Якби я зараз скуштував твоєї крові, моя маленька відьмо, твій розум зробив би тебе брехухою?

Не чути ні реву вечірки Дрю, ні ударів діджея Чорних дверей, які б відволікали увагу. Переді мною лише Влад, мій суперник, чоловік, який змушує моє тіло тремтіти від одного його погляду.

- Так, - шепочу я, наважуючись підтримувати з ним зоровий контакт. Він посміхається.

А потім він цілує мене, м'яко і неквапливо. Його руки охоплюють моє обличчя, а гострі кінчики іклів дразнять мою пухку нижню губу. Це майже поцілунок, який ми пропустили кілька годин тому у Відьминій ліщині. Тоді це було б ідеально, але зараз я хочу більшого.

Мої руки ковзають по нерівній площині його живота, стискаючи його, коли я рухаюся по його грудях, а потім обвивають його шию. Я вдаюся в нього всією своєю вагою, і кожен мій вигин і рух зливається з його тілом.

Він відповідає на моє прагнення своїм, занурюючи в мене язика, коли я задихаюся. Під п'янким теплом його бурштинових очей моє тіло тане. Мій живіт тріпоче, серце калатає, і кожна кісточка в моєму тілі втрачає свою силу.

З вампірською швидкістю він підхоплює мене на руки, мої ноги обвивають його талію так швидко, що я зойкаю від несподіванки. Притиснувшись до нього, я зариваюся обличчям у його шию. Він пахне прохолодною осінньою ніччю: прохолодним повітрям і натяком на дим.

Влад повільно опускається на танцпол, опускаючи мене на спину. Він, мабуть, помічає, як я дивлюся на підлогу, скрививши губи, тимчасово вирвавшись із моменту.

- Її ретельно прибирають щовечора після закриття, - запевняє він мене. - Сьогодні особливо.

Він знав, що ми це зробимо. Він планував це.

- Я хочу насолодитися тобою, маленька відьмо, - шепоче він, - взяти тебе повільно, втілити в життя всі мої брудні думки про тебе.

Я важко ковтаю, коли нервовість колюче стискає мій живіт. Це новий спосіб для нас трахатися.

Влад роздягає мене так повільно, наскільки я можу терпіти. Він відкидає свою темну копицю волосся з обличчя, щоб зняти з мене туфлі, потім джинси, потім трусики. Я тремчу від нетерпіння, мушу заплющити очі й стиснути кулаки, щоб не накинутися на нього.

Він рухається вгору по моєму тілу, знімаючи майку, потім бюстгальтер. Тихе повітря проноситься над моєю шкірою, вкриваючи її мурашками і стискаючи соски до твердих точок. Я задихаюся. Я так сильно кусаю нижню губу, що може піти кров. Влад проводить великим пальцем по моїй губі, витягуючи її з-під зубів.

- Не роби мою роботу за мене, - гарчить він.

- Тоді працюй швидше, - кидаю я виклик, розплющуючи очі, щоб насмішкувато подивитись на нього.

- Як хочеш - він б'є, мабуть, рекорд зі швидкого роздягання, дозволяючи гудзикам відлітати, а швам рватися.

- Ох... ох... ох. - я намагаюся віднайти своє дихання.

Я бачила Влада голим і раніше, але не мала часу, щоб оцінити його повністю. Його бліда, майже крижана шкіра підкреслює підтягнуті худі м'язи, його тіло виглядає побудованим працею, а не просто для показухи, навіть якщо показуха до біса хороша.

- Подивися вгору, - каже він недбало, його очі бігають по стелі над головою.

- Трахни мене. - я видихаю, дивлячись через його плече на дзеркальну стелю над нами.

Влад не бачить свого відображення. У полі зору лише моє хтине оголене тіло, розчервоніле від бажання.

Доки його пальці не досягають моєї кицьки, розсовуючи мене і занурюючись між моїми складками, щоб розсунути мене ширше, я не можу примирити те, що відчуваю фізично, з тим, що бачу в дзеркальному відображенні наді мною. Його пальці проникають всередину мене, і я спостерігаю, як мої стегна смикаються на порожньому місці, але я все це відчуваю.

- Тепер ти бачиш те, що бачу я.

Моя піхва широко розтягується, коли я спостерігаю, як невидимі пальці маніпулюють моїми найделікатнішими частинами. Слизький блиск моєї вологи виблискує між стегнами, і я спостерігаю, як вона розтікається.

Я повертаюся до Влада. Він дивиться на мене тими напруженими очима, які, я знаю, вловлюють більше, ніж будь-які людські чи навіть відьмацькі очі.

- Ти створена для насолоди, Гейзел, - бурмоче він, здається, більше для себе, ніж для моїх вух, - Ти моя прекрасна маленька шльондра. Поглянь на себе, така відчайдушна, така чесна в тому, чого ти прагнеш.

Я бачу це. У моєму вицвілому рожевому волоссі, що виблискує німбом навколо маківки. У рожевому рум'янці, що вкриває мою шкіру. У тому, як мої татування підкреслюють кожен вигин, кожну м'яку, пишну частину мене. Мої широкі стегна широко розведені і тремтять в очікуванні. Спина вигнута дугою, а стегна викочені вперед; я практично благаю, щоб у мене ввійшли.

- Ти заслуговуєш на того, хто подбає про цю нужденну кицьку. - голос Влада різкий і важкий, його пальці дражнять мою піхву. Його дотики надто легкі, надто ввічливі, - Хтось, хто знає, коли ти - це лише твої ниючі дірки, коли все, що тобі потрібно - це щоб тебе заповнили.

- Влад. - я скиглю, бо хочу, щоб він перестав мене дражнити. Мені потрібно, щоб він був всередині мене. - Будь ласка.

Не треба читати думки, він на мені. Я розсовую стегна для нього, і через його плече бачу себе розпростертою, відчуваючи себе безсоромною і сексуальною.

Він заштовхує в мене свій твердий член так повільно, що я гарчу на нього, і тоді він починає рухатися повільніше.

- Скажи мені, щоб я була терплячою ще раз. - я маю на увазі грайливо погрожувати, але це звучить як благання.

- Ніколи. Хороші маленькі шльондри заслуговують на те, щоб їх трахнули, - відповідає він, просуваючи руку мені під стегна.

Він міцно занурюється в мене, і мої стегна вигинаються назустріч його. Я відчуваю, як кожен його товстий дюйм заповнює і розтягує мене, і, побачивши це в дзеркалі, я кричу від полегшення. Я стискаю стегна навколо нього, бажаючи утримати його в собі якомога довше, і кричу, коли він виривається.

- Ми сьогодні єдині слухачі. Кричи так голосно, як хочеш.

І я це роблю. Я кричу, дивлячись на свій перший оргазм у дзеркалі над головою. Я бачу, як мої пухкі вигини тремтять і напружуються, як рожева пляма на щоках розквітає, вкриваючи груди. Я спостерігаю, як моє тіло вигинається, як хвилі насолоди здійснюються і спадають.

І бачу, що Влад має рацію.

Я до біса красива.

- Я ж тобі казав», - стогне Влад, а потім відповідає на моє невисловлене запитання, - Мені не треба читати твої думки, я бачу це на твоєму обличчі.

Він штовхає знову і знову, не відпускаючи, потім перевертає нас так, що я опиняюся на ньому зверху.

- Це занадто, - стогну я, беручи його глибше і під новим кутом, мої руки на його грудях, мої стегна розкинуті над його стегнами, моя дупа підстрибує вгору і вниз на ньому. Я дивлюся вниз і бачу, як його очі ковзають між мною, моїм обличчям, грудьми, стиком наших тіл, потім на дзеркало, і я можу тільки уявити собі, як я дико, пристрасно трахаю повітря.

- Влад, - стогну я, коли він хапає мене за стегна, - Свята Богиня... Влад.

-

він тягне мене вниз на свій член, утримуючи мене там, поки я рухаю стегнами маленькими, тугими колами. Я нахиляюся вперед, впиваючись пальцями в його груди, і труся об нього клітором. Моє задоволення поглиблюється і наростає з кожним болісним рухом.

- Гейзел... *чорт забирай...* маленька відьмо, - гарчить він, коли я обхоплюю його член, міцно тримаючи його в собі, смачно втискаючи в себе.

У шквалі відчуттів, що піднімаються все ближче до своєї вершини, все, крім наших тіл, зникло. Дзеркало, Відьмина ліщина, Чорні Двері, все, що далі в майбутньому, ніж ця мить, або поза межами нашої плоті.

Влад видає гортанний звук, тваринний і лютий, і притискає мене до своїх грудей. Моя рука зміїться до його плечей, щоб триматися якомога міцніше. Він міцно обіймає мене за талію і піднімається вгору, впиваючись у мене.

Я приголомшена ним, поглинута його увагою і зосередженістю, коли нарешті отримую звільнення. Я кусаю його за плече і занурюю пальці ще глибше в нього, катаючись на хвилях насолоди. Влад звільняється через секунди чи хвилини - хтозна. Час не є лінійним, але коли він кінчає, я відчуваю, як кожен м'яз піді мною напружується, а потім розслабляється, звільняючись.

Він такий лютий і прекрасний, з вишкіреними іклами, темними очима, що горять яскравим вогнем, і напруженим тілом піді мною.

- Вкуси мене, Владе, скуштуй мене всю, - благаю я.

Він тягне мене на себе і впивається зубами в мою шию. Я стогну, коли жорстко наїжджаю на нього. Наша магія і життєві сили об'єднуються і подвоюють наше задоволення, поки ми не кінчаємо разом.

Стискаючи свою піхву навколо нього, я висмоктую все до останньої краплі з його члена, так само, як він глибоко п'є мою кров, і ми створюємо коло сексу, смоктання і здоювання. Він приймає мене так само, як я приймаю його, і ми обоє зобов'язуємося бути частиною одне одного не лише цієї миті.

Влад відкидається назад, і я розслаблено лежу на ньому зверху, все ще міцно стиснута в його обіймах. Я шукаю бога чи богиню, щоб похвалити за насолоду, яку я щойно пережила, але мій мозок зараз не працює.

Все, що я можу прошепотіти, єдиний бог, якого я можу назвати, це «Влад».

Розділ 10

Влад

- Все гаразд, Владе? - запитує Нестор, перекрикуючи шум переповненого клубу.

Це ніч на Геловін, і я скасував багато змін у FAL Group на користь однієї ночі з клубом саме так, як я і планував. Замість діджея - живий гурт Дивних людей, чиї справжні форми легко ховаються серед костюмів. Я також замінив частину суворого декору на більш святковий.

У Чорних Дверях так само багато людей, як і раніше.

- Що? - я повільно реауюю на запитання Нестора, не бажаючи відволікати увагу від натовпу, - Я в порядку.

- Ти впевнений? Бо кожного разу, коли хтось виходить на танцпол, ти виглядаєш так, ніби хочеш його вбити. - Нестор без сорочки, його волохаті стегна та маленькі роги на повному видноті, адже це єдина ніч у році, коли не потрібні заклинання та одяг, що приховує обличчя. Важкі брови сатирика недовірливо зводяться разом, коли він додає: - Ти гарчиш.

Тряця. Я гарчу.

Але костюмовані відвідувачі клубу топчуть святу землю, священне місце, де менше дванадцяти годин тому я отримував задоволення від тіла Гейзел, а вона - від мого. Якби моя воля, я б залишив Чорні Двері зачиненими і взяв би свою відьму в полон на цілий день. Їй потрібна була перерва, і вона була потрібна мені, хай там що, а розпродажі на Геловін прокляті.

Нестор дивиться на мене підозріло.

- Щось - я не знаю що - з тобою відбувається. І це не може бути бос, який заходить, інакше ти б не посміхався, дивлячись на танцпол. - сатирик погрожує мені пальцем, перш ніж повернутися до відвідувача, який чекає на нього, людини, досить непереконливо одягненої як фея.

Я залишив Чарльзу повідомлення, щоб він знав, що я не втрачу Нестора заради того, щоб взяти на роботу його спадкового бармена. Я також дав зрозуміти, що нам потрібно поговорити про те, як інвестиційна група просуває Чорні Двері. Те, що сталося з Гейзел, не повинно було повторитися.

Увечері я отримав повідомлення від його асистента, в якому йшлося, що сьогодні ввечері я зустрінуся з Чарльзом у клубі. Це не було проханням.

Принаймні, у мене є плани з Гейзел після закриття клубу, на які я з нетерпінням чекаю.

Я хихикаю, усвідомлюючи, що після вісімдесяти років вечірок і подорожей по всьому світу, все, що я хочу зробити, це провести останні години передвечір'я Дня всіх святих з моєю маленькою відьмою на руках.

Посмішка розпливається на моєму обличчі, коли я уявляю Гейзел у класичному костюмі відьми, як вона сказала мені, що вона буде вбрана на цю ніч. Я дивлюся на дзеркальну стелю, ніби її зачаття може спрацювати навпаки, і я побачу її в дії. Гостроверхий капелюх, корсетний топ, що притискає її груди аж до підборіддя - б'юся об заклад, вона працює. Вона не робить речі наполовину. Мій член твердне, коли я уявляю, як піднімаю шари її спідниць, щоб взяти її під повним червоним місяцем.

Але відволікаючий образ Гейзел розриває мої думки. Повітря в клубі змінюється, заспокоюючись і охолоджуючись, навіть коли тіла на танцполі нагріваються.

Чарльз тут.

- Насичена ніч.

Я обертаюся, щоб побачити його за спиною.

- Так і є. - я твердо киваю йому.

Він лише на кілька сантиметрів нижчий за мене, але йому виповнилося щонайменше на десять років більше, ніж мені, і одягається він так само. Його сірий костюм великого розміру перевантажує його тіло, надаючи йому карикатурно приземкуватих пропорцій. Його супроводжують троє великих, м'язистих Дивних, двоє орків і койот-перевертень, у чорних футболках на кілька розмірів менших за розміром. Зеленкувата шкіра орків і випнуті ікла ховаються у всіх на виду як особливо гарні костюми на Геловін. Перевертень мусить залишатися в людській подобі.

- Владиславе, - каже він, роззираючись по клубу, - Ти вніс зміни. Не ті, про які ми домовлялися.

- Це наша найкраща аудиторія, Чарльзе. - я зберігаю рівний голос, - Як бачиш, мої ідеї хороші. І завжди були.

- Я знаю, що це не те, чого ти хотів, коли прийшов до мене по допомогу. Але якщо ти будеш керувати клубом так, як ми хочемо, наступного разу ти отримаєш свій маленький вечірній клуб. - Чарльз клацає пальцями на Нестора, - Кров з горілкою, четверта позитивна, з льодом.

- Що ти маєш на увазі під «наступного разу»? - я насуплююся, а потім повертаюся до Нестора, Зрозумів.

Я відходжу за барну стійку, щоб зробити напій. Багатий я чи ні, але мені не подобається, коли хтось так зневажливо ставиться до мого персоналу.

- Чорні Двері працюють досить добре, тому ми розглядаємо можливість розширення в цьому районі. Інше місце, де у тебе буде більше свободи.

- Я не тому тобі подзвонив. - я подаю Чарльзу його напій, і в моєму шлунку з'являється нездорова невпевненість. Мій погляд ковзає вгору, до дзеркала, і мені цікаво, що б подумала Гейзел, якби побачила це. Швидше за все, вона надто захоплена власним натовпом, щоб дивитися. *Добре.* - Ви послали своїх створінь переслідувати відвідувачів Відьминої ліщини.

Двоє з них поранили власницю. Нам пощастило, що вона не вирішила вимагати компенсації.

- Вона не буде першою, хто спробує, і не буде останньою, хто зазнає невдачі. - він сміється, штовхаючи орка зліва від себе, який, здається, неохоче посміхається разом з ним.

Його погляд повертається до мене, все ще легкий від сміху, але я відмовляюся грати на його самолюбстві.

- Я знаю, чому ти покликав мене, Владиславе, - шипить він, оголюючи гострі ікла, - і саме тому я говорю з тобою про твоє майбутнє в FAL Group. Ось що мені потрібно, щоб ти зробив.

Його світлі очі лише на кілька відтінків темніші за бліду білу шкіру. Коли він дивиться на мене, я знаю, що все, що він скаже далі, лише посилить мій зростаючий гнів.

- Поверни Чорні Двері до наших вимог. Без гурту, поверніть діджея...

Ні.

- Постав мого бармена...

Я стискаю брудну барну ганчірку, міцно стискаючи її.

- Навчиш його займати твоє місце...

Ні, бляха-муха.

- А я дістану тобі твій вечірній клуб через дорогу.

Це не може бути правдою. Я перехиливаюся через барну стійку, щоб переконатися, що правильно його зрозумів.

- Про що, в біса, ти говориш, Чарльзе? - я наближаюся до нього, змушуючи вампіра подивитися мені в очі, коли він відповідає.

Сидячи на шкіряному барному стільці, він змушений підняти обличчя вгору, щоб зустрітися з моїм поглядом. Орки і койот-перевертень ворухнуться, відчуваючи зростання напруги, яку Чарльз ще не встиг розпізнати.

- Це займе пару місяців, - продовжує він, - тому ти поки що залишишся на своєму місці.

- Що за місце навпроти? - у моїх грудях наростає гарчання.

- Але не хвилюйся. Ми витягнемо її звідти в найкоротші терміни. Просто треба підняти нашу рекламу, щоб прискорити процес.

- Де ми знаходимося? - перепитую я. Я ледве стримуюся, щоб не вишкірити ікла.

Я знаю, до чого це призведе, але мені потрібно почути, як він це скаже. Бо я щойно провів останній тиждень, переконуючи Гейзел, що Чорні Двері не мають жодних планів щодо її бізнесу, що, незважаючи на наші дії, ми не становили загрози, а тепер я майже впевнений, що Чарльз збирається зробити з мене брехуна.

- Як називається те місце? - звертається він до своїх створінь.

- Відьмина ліщина? - відповідає койот-перевертень.

- Так, Відьмина ліщина. Не надто розумна назва.

Чарльз сміється разом зі своїми поплічниками, повертаючись на табуреті, але я хапаю його за лацкани, перш ніж він встигає відвернутися від мене, і смикаю його за барну стійку.

- Пішов ти, - гарчу я, насолоджуючись тим, як його сміх перетворюється на здивовану тишу, - Що в біса тобі зробив Гейзел?

Його створіння вже на мені. Орки повернулися за барну стійку. Вони стискають мої руки в лещатах, намагаючись відірвати мене від нього, але я міцно тримаю його куртку в своїх руках. З кожним смиканням моїх рук я смикаю їхнього боса за собою.

- Гейзел? Я бачу, ви говорите на ти. - Чарльз виглядає дивно спокійним, ніби це не вперше працівник загрожує його благополуччю, - Я нічого не маю проти відьми. Це просто бізнес, те, в чому FAL Group дуже добре розбирається, і саме тому ти звернувся до нас за фінансуванням. Це також те, про що тобі варто пам'ятати, бо що б ця Гейзел не значила для тебе, вона заважає тобі отримати саме те, що ти хочеш.

До біса людський натовп, мій зір звужується лише до моєї мети, і, поклавши руки на Чарльза, я тягну себе вперед. Я не встигаю далеко. Орки сильно смикають мене назад, а койот-перевертень відриває мої руки від куртки Чарльза. З вивільненням мене легко відштовхує назад до полиць з випивкою. Пляшки брязкають, і одна з них з гуркотом падає на землю.

Від натовпу навколо нас цього не приховати, і поки гурт грає далі, люди, що перевтілилися у Дивних, про існування яких вони навіть не здогадуються, зупиняються, щоб подивитися на нас.

Я тягнуся і кручуся, намагаючись звільнитися з рук істот, напружуючи кожен краплину своєї дивної сили. Проти людини це була б легка перемога, але проти двох орків мені кінець, і Чарльз це знає.

Чарльз повільно поправляє костюм, розгладжує складки і поправляє краватку.

Відмахуючись від уваги натовпу, він підводиться з табуретки і повільно обходить бар, щоб зустрітися зі мною поглядом.

- Мені подобається твоя пристрасть, Владе. Це те, що мені потрібно в моєму бізнесі. Якщо ти хочеш залишитися на роботі і хочеш отримати шанс на свою маленьку мрію, тоді ти зробиш те, що ми просимо, - суворо шепоче він, - Твоя відьма хотіла б, щоб ти здійснив свою мрію, чи не так?

Я не встигаю відповісти. Його істоти тримають мене на місці, коли він виходить з клубу.

Все, що я можу - це дивитися на дзеркальну стелю і сподіватися, що Гейзел не спостерігає.

Койот-перевертень йде наступним. І тільки після того, як їх не буде досить довго, щоб переконатися, що Чарльз заховався в машині або летить високо, як кажан, орки відпускають мене.

На той час люди повертаються до танців і п'ятики, нітрохи не здогадуючись про те, що вони щойно побачили. Немає сенсу йти за Чарльзом зараз. Я знаю своє рішення. Його ультиматум в останню хвилину нічого не змінив.

Чого я не знаю, так це що бачила Гейзел, або що вона, мабуть, думає, і з цим я не можу погодитися.

Вікно другого поверху Відьминої ліщини нехарактерно відчинене, і коли я влітаю туди, перевтілюючись з кажана у вампіра, то розумію, чому.

- Що ж, це було інформативно. - Гейзел чекає на мене. Вона сидить на краю свого імпровізованого ліжка, з кришталевою кулею на колінах.

Відчайдушний спалах бажання охоплює мене, коли я бачу її у повному вбранні на Геловін. Я був правий. Її декольте випирає з-під корсета, а шари спідниці підняті з одного боку, оголюючи дві жмені татуйованого стегна. Мені хочеться впасти на коліна і прогризти собі шлях до її центру.

- Піднялася нагору, щоб поповнити запаси залятої горілки, а в підсумку потрапила на виставу, - продовжує вона. Її гарненьке личко не можна прочитати. Я не можу сказати, чи вона сердита, чи сумна, чи покірна.

Я хочу прочитати думки Гейзел. У мені тече її кров, але було б неправильно робити це зараз. Після того, що вона побачила, що б вона не відчувала, вона має право тримати себе в руках. Потрібна велика концентрація, щоб не впустити її, але мені вдається блокувати її думки.

- Я не прийму його пропозицію, - твердо кажу я.

- Я знаю.

- Довбаний мудак думав, що зможе купити мене своїми порожніми обіцянками...

- Я знаю, - повторює вона спокійно, її тон легкий, ніби вона просто констатує факт. Вона крутить кришталеву кулю на колінах, опустивши очі, щоб спостерігати за сценою, яка розігрується на протилежному боці вулиці, - Ти знаєш, я спостерігала, і Нестор має хист.

- Ти знаєш? Ти мені віриш? - лещата на моїх грудях трохи послаблюються.

- Так, я маю на увазі, що ти щойно намагався вбити старшого, сильнішого вампіра посеред кімнати, повної людей. - вона дивиться на мене, зсунувши широкі краї свого гостроконечного чорного капелюха. Її очі сяють веселоцями, а губи тремтять, коли вона стискає їх, стримуючи сміх, - Це було б досить гаряче, якби я не бачила, що той перевертень просто вмирає за приводом, щоб накинутися на тебе як койот.

- Гейзел. - я вдихаю її ім'я з посмішкою, кожен склад звільняє мене від тривоги, що охопила мене.

- Один невірний рух, - продовжує вона, - і ти міг би стати їжею койота.

Гумор на її обличчі зникає, а очі опускаються на кулю, що лежить у неї на колінах.

Вона хвилювалася за мене.

Я перетинаю кімнату і беру кришталеву кулю з її рук. Кладу її на ковдру поруч з великою книгою в шкіряній палітурці, що лежить біля неї. Опустившись перед нею на коліна, я беру її татуйовані руки в свої, відчуваючи, як прискорено б'ється її пульс.

- Зі мною все гаразд. Обіцяю, маленька відьмо. - я беру її підборіддя великим і вказівним пальцями і нахиляю голову вгору, щоб вона зустрілася зі мною поглядом.

- Знаєш, було б набагато легше, якби я могла на тебе розсердитися. - вона принохується, на її губах з'являється посмішка, - Я дістала свій гримар і все таке. У мене було близько п'яти різних заклинань, готових до дії.

- Ну, я скоро стану безробітним, тож матиму набагато більше часу, щоб вивести тебе з себе. - я проводжу пальцями по її підборіддю.

- У мене є дуже смачне зілля для перетворення. - вона сміється, але сміх швидко зникає, - Він пропонував тобі все, що ти хотів, Владе. Все, про що ти мріяв.

- Чорні Двері не були моєю мрією.

- Ні, але нічний клуб був. Так само, як Відьмина ліщина для мене, і...

- Вечірній клуб теж не був моєю мрією, - кажу я з упевненістю, яку щойно відкрив для себе, - Я провів майже століття, просто випробовуючи речі, людей і місця. Різні професії теж. Коли я нарешті вирішив, що хочу повернутися сюди, я думав, що це тому, що саме тут я змінився. Дивні в клубах цього міста змусили мене відчути себе комфортно в ролі вампіра. Тож я подумав, що якщо хочу створити дім, пустити коріння, то маю створити власний клуб.

- Але... тепер ти не хочеш? - вона виглядає розгубленою, її чорні нафарбовані губи створюють сміливу графічну нахмуреність.

- Ні.

Ох, бляха. Я відчуваю, куди прямують мої думки і слова. Це лякає мене до усрачки, але я не зупиняю їх.

- Тому що мені не потрібно створювати щось, що вже існує. Мені потрібно лише підтримати тебе.

Я рухаюся, щоб звільнити Гейзел від обіймів, відступити назад і дати їй трохи простору, але її руки стискають мої, і я застрягаю, щаслива, на колінах перед нею.

- Я не приготувала для цього зілля, - каже вона тихо, з нотками паніки в голосі, - тож доведеться зробити так.

Вона відпускає мої руки і хапає мене за обличчя, припадаючи до моїх губ. Спочатку це ніжно, її рот обережно рухається по моєму, ніби вона не впевнена, як нам працювати тепер, коли вона знає, що ми більше не суперники.

Але в моїй свідомості ми ніколи не були суперниками. Тож я обхоплюю її за талію, затягнуту корсетом, і тягну на підлогу до себе. Мої пальці влітаються в її рожеве волосся, чорний капелюшок злітає, коли я притискаю її міцніше. Я хочу від неї більше, ніж просто поцілунок; я хочу мати з нею майбутнє.

Мої руки рухаються до шнурків на корсеті ззаду. Шовкова стрічка вислизає крізь мої пальці, і мені потрібно кілька спроб, щоб розв'язати вузол ззаду. Гейзел видає задоволений стогін, коли корсет починає послаблюватися, і її груди випинаються назовні.

- Гейзел! - голос Вайолет гукає звідкись дуже близько, - Я стою внизу сходів останні п'ятнадцять хвилин, намагаючись не заважати, але чи не могла б ти почекати з траханням до закінчення ритуалу кривавого місяця? Ми вже запізнюємося.

- Чорт. - Гейзел намагається скотитися з мене, перш ніж крикнути у відповідь: - Нічого страшного, просто збираю останні запаси.

Наймолодша відьма ковену спускається на сходовий майданчик другого поверху, вбрана як Велма зі «Скубі Ду». Вона прикриває очі рукою, ніби очікуючи, що ми заїдемо до неї напівголі. Вона була недалеко.

- Мені потрібно їхати без тебе? - Вайолет дико жестикулює в наш бік, все ще прикриваючи очі.

Я допомагаю Гейзел підвестися. Вона поспішно намагається прикрити соски корсетом, поки я зав'язую шнурки ззаду. Закінчивши, я натягую сорочку, а вона розправляє спідниці.

- Я буду готова за секунду. - вона швидко рухається, хапаючи сумку з леопардовим принтом.

Застібає блискавку, потім раптово зупиняється і дивиться на мене.

- Сьогодні ввечері я накладу захисне закляття, але ти віриш, що Чарльз піде за Відьминою ліщиною навіть після того, як ти йому відмовиш?

- Особливо, коли я йому відмовляю. Жадібність Чарльза перевершує лише його его, - визнаю я, - Я все виправляю, Гейзел. Але яке б захисне закляття у тебе не було, було б краще подвоїти його.

Пустотлива посмішка розпливається по її обличчю, коли вона гортає гримуар у шкіряній палітурці, що лежить на її ліжку. Знайшовши те, що шукала, вона озирається на мене.

- Як ти ставишся до того, щоб поквитатися? - запитує вона, розстібаючи сумку і додаючи книгу до решти своїх речей.

- Для тебе? Поквитатися - це мінімум.

- Чудово. - вона хапає порожню банку і ховає її в сумку. - Нам треба піти на ритуал кривавого місяця.

Розділ 11

Гейзел

Мій розум гуде, коли ми прибуваємо до Місячного шляху. Суперечливі почуття - страх і радість, тривога і комфорт - проносяться крізь мене з такою швидкістю, що я не встигаю їх розшифрувати.

Влад мені не суперник, він мій союзник, так само, як і я його. Я глибоко вдихаю і видихаю на повні груди.

Чарльз йде за Відьминою ліщиною. У мене стискається живіт.

Я спостерігаю за своїм вампіром краєм ока, поки пояснюю Дрю, що хочу зробити. Сьогодні в колі я буду робити заляту воду. Її відносно просто зробити, але вона може мати сильний ефект. Якщо FAL Group не втрутиться в мій бізнес, Чорні Двері залишаться неушкодженими, але якщо втрутяться, то негативна енергія повернеться до них у дев'ятикратному розмірі. Неможливо передбачити точний результат. Єдине, в чому я можу бути впевнена, що вони не зможуть забрати у мене мій бар.

Я очікую побачити на гострому вродливому обличчі Влада якісь ознаки моїх спіралеподібних думок, але в його бурштинових очах - лише підтримка. У Відминіній ліщині він тримався осторонь моїх думок, але зараз я хочу, щоб він мене вислухав.

Ти впевнений, що впораєшся з цим? Я можу зробити це сама.

Він проводить рукою вгору і вниз по моїй спині, погладжуючи вздовж хребта. Хочеться заплющити очі й розчинитися в його твердих грудях, але на відпочинок немає часу. Влад так і не повернувся до клубу, і в цей момент Чарльз отримав свою відповідь. Невідомо, що вони спробують зробити далі і коли.

- Ми в цьому разом, маленька відьмо, - шепоче він мені на вухо і цілує в чоло.

Дякую тобі.

- Отже, зачаровуємо воду, - підтверджує Дрю, ведучи нас до задньої частини своєї крамниці, - Ти знаєш, що як тільки вона буде готова, шляху назад не буде.

- Це пропорційна реакція. - він повертається до мене з кивком, - Це те, на що вони заслуговують.

- Ми розуміємо, - кажу я Дрю.

- Гаразд. - вона киває, - Мені потрібно, щоб ти почекав зовні, Владе. Ніхто, крім членів ковену, не може увійти, як тільки ми почнемо, але ти можеш спостерігати з дверного отвору, якщо хочеш.

- Ось. - Вайолет дістає книгу з однієї з полиць магазину, «Дивні сни: Енциклопедія магії спільних думок» і простягає йому, - На випадок, якщо

тобі стане нудно. Особливо цікавим мені видався розділ про вампіричні прояви сновидінь.

- Дякую, Вайолет. - Влад злегка хихикає, коли вона розряджає напругу в кімнаті і прямує до підсобки.

Ми залишаємося наодинці, і я повертаюся до нього обличчям, ковзаючи руками по його грудях.

- Маніфестація снів? Ти теж можеш входити в мої сни? - запитую я, коли ми залишаємося наодинці. Я знаю, що він може зробити зі мною в реальному світі, але можу лише уявити, що ще може бути можливим уві сні.

- Ось тобі і брудні думки. Давай переживемо цю ніч, і я тобі покажу.

- Гарзд. - я надуваю губи, нахиляюся, щоб швидко поцілувати його в губи.

Перш ніж я встигаю відірватися, він смикає мене назад. Його рот опускається вниз, язик впивається в мене. Мої очі заплющуються, а пальці впиваються в його плечі, коли я задихаюся. Коли він нарешті відпускає мене, я задихаюся.

- Одного дня я знайду заклинання, яке дозволить мені прочитати твої думки. - я сміюся.

- Все, що тобі потрібно зробити, це попросити, і мої думки стануть твоїми. - він посміхається, - А тепер давай врятуємо Відьмину ліщину.

Я посміхаюся і заходжу у велику задню кімнату магазину.

Простір розчищений, книжкові полиці та ящики для зберігання присунуті до стін. Тут темно, за винятком запалених свічок, які розставлені по всій кімнаті. Густі вусики ладанного диму в'ються навколо мене, і я вдихаю його на повні груди. Він густий, п'яний і приносить відчуття затишку.

Вісім відьом - Вайолет, Дафна, Наталі, Мейсі, Зельда, Серена, Коріна і я - утворюють коло навколо Дрю, коли вона закликає стихії, щоб захистити наші заклинання.

- Я закликаю Богиню, ту, що всередині нас і поза нами, щоб вона вела нас у наших магічних діях. - Дрю помазує олією маленьку різьблену фігурку, що представляє всесвітню богиню, і ставить її на центральний вівтар, - Я закликаю магію повного місяця. Життєва сила місячного циклу, давай вшануємо твою силу в твою ніч.

Процес розмикання кола є повільним і цілеспрямованим. Це необхідна підготовча робота, яку ми робимо, щоб перетворити задню кімнату на захищений магічний простір. Я насолоджуюся цим процесом, відчуваючи, як наша колективна енергія об'єднується і піднімається, щоб з'єднатися з божественним.

Ритуал священний, він дає можливість кожному члену ковену бути відкритим щодо своїх потреб і закликати своїх сестер-відьом на магічну допомогу. Сьогодні, як ніколи, мені знадобиться їхня допомога. Відьмина

ліщина - моя мрія, але без їхньої підтримки вона б ніколи не відбулася, а закляття буде сильнішим не лише завдяки їхній колективній силі, але й завдяки їхньому зв'язку з його метою.

Вайолет використовує енергію кола, щоб закликати мудрість, щоб знайти свій шлях у магії. Дрю, заклинання для залучення пристрасного кохання. З кожною магичною дією енергія в кімнаті зростає, і заклинання влітаються одне в одне, замикаючись одне на одному, стаючи більш потужними, ніж будь-яка відьма могла б створити самотійно.

Потім настає моя черга. Я входжу в коло.

Гнів, що охопив мене, коли я побачила зображення Чарльза в кришталевій кулі, зменшився до мінімуму, коли Влад опинився поруч зі мною. Не знаю, як він це робить, але мені це подобається. Все ще там, під поверхнею, готове закипіти.

Відьмина ліщина - ніщо для Чарльза чи FAL Group. Для них я - ніщо в порівнянні з тими грошима, які вони можуть заробити.

Побачимо, чи почуватимуться вони так само після сьогоднішньої ночі.

Я озираюся на двері, де за кілька кроків від мене стоїть Влад. Його обличчя, затягнуте тінню, сховане в темряві. Я не бачу його реакції на мої думки, але мені це й не потрібно. Я знаю, що він зі мною.

Я підходжу до вівтаря.

- Божественна богиня, дочка війни і пристрасті, бунту і відплати. - я витягаю велику каменярську банку, наповнену оцтом, і ставлю її на вівтар, - Нас скривдили, на наші творіння напали...

Магія, невидима для ока, густа і піниста, заповнює кожну тріщину і щілину кімнати. Вона б'ється по колу, будує, піниться, притискається до стін. Я відчуваю об'єднану енергію ковену, що оточує мене, в мені, рухаючи руками над банкою і підсилюючи свої слова. Настав момент.

Я висипаю свою сумку з припасами і спершу тягнуся до цвяхів.

- Я приношу тобі залізо, щоб спрямовувати і притягувати всю недоброзичливість... Я додаю перцю для жару і тиску...

Я продовжую кидати інгредієнти, відчуваючи, як сила кола і кожної відьми в ньому рухається крізь мене. Я відправляю її, змішану з моєю люттю, розчаруванням і надією, в банку.

- І я прошу Богиню направити мене у праведному виконанні цього замовляння...

Я щільно закриваю банку.

- Хай буде так, - співають в унісон мої сестри-відьми, коли рідина закручується, повільно розчиняючи матеріали, доки не повернеться до прозорого і стабільного стану.

- Хай буде так, - повторюю я, різко видихаючи, щоб вивільнити надлишок енергії в моєму тілі.

Робота зроблена, але я ще не можу відпочити. Перед завершенням заклинання я маю зробити ще одну річ. Я маю спрямувати закляту воду

до наміченої цілі - Чорних Дверей. Я залишаю глечик на вівтарі і повертаюся на своє місце в колі. Відчуваю на собі погляд Влада, його Дивну енергію, таку ж сильну, як у моєї сестри.

Ми співаємо, коли Дрю опускає коло, доповнюючи і закінчуючи робочу частину ритуалу кривавого місяця.

Відьми швидко рухаються, щоб накрити довгий стіл в кінці кімнати їжею та вином. Вони накладають на тарілки різноманітну випічку, фрукти та овочі, порції ситних запіканок і багато чого іншого. Багато хто відкушує від тарілки, просуваючись по столу, щоб поповнити величезну кількість енергії, втрачену під час виконання такої кількості магічних дій. Я дістаю запечатаний глечик моєї текіли « Moonrise » і ставлю його поруч із вином, як невелику подяку за все, що вони зробили, і вибачення за те, що не змогла залишитися.

Дрю схвально киває мені, Вайолет стоїть поруч і спостерігає, як я беру з вівтаря банку з магічною водою і прямую до входу в магазин.

- Ти готова? - Влад стоїть поруч зі мною, вихоплюючи банку з моїх рук.

- Готова, якщо ти готовий, - підтверджую я.

- Тоді ходімо, маленька відьмо.

Ми йдемо майже тихими вулицями міста назад до Чорних Дверей. Місячний шлях знаходиться всього за кілька кварталів, і припаркуватися там майже неможливо. Навіть якби всі бари та клуби були зачинені, не було б сенсу їхати. Я все одно хочу прогулятися холодним вечором.

Прохолода в повітрі допомагає мені думати, і я сподіваюся, що вона робить те ж саме для Влада.

Якщо він передумає, вирішить, що дійсно хоче прийняти пропозицію Чарльза, у нього залишилися лічені хвилини, щоб прийняти рішення. Після того, як обряд завершиться, шляху назад не буде.

Влад раптово зупиняється на тротуарі. Відьмина ліщина і Чорні Двері видніються, і до них лишаються лічені секунди.

Повз нас пробігають люди, одягнені як монстри з фільмів жахів, сексуальні тварини і, звичайно ж, вампіри та відьми. Вони п'яні і сміються, занадто відволікаючись, щоб помітити, як дешево виглядають їхні пластмасові ікла в порівнянні зі справжніми іклами Влада.

Ми мовчки чекаємо, поки люди підуть геть, перш ніж хтось із нас нарешті заговорить.

- Я не передумаю, Гейзел. - його бурштинові очі звужуються, рот стискається від важкості слів, - Ми тут разом, тому що я вирішив, що хочу цього. Ти не змушувала мене. Це мій вибір.

- Я просто хочу, щоб ти був у цьому впевнений. - я знову починаю йти, повільно і звивисто, мушу якимось витратити нервову енергію.

Влад іде за мною в неквапливому темпі.

- Я впевнений, моя маленька відьмочко.

Я повертаюся до нього обличчям, йдучи задом наперед. Усміхаюся. Ніякої поправки не потрібно.

- Ми прийшли.

Я зупиняюся, повертаючись, щоб слідувати за Владом, який зосередився на будівлі перед нами.

Чорні Двері. Зараз вони порожні. Усі відвідувачі та персонал клубу пішли щонайменше годину тому. Без черги нетерплячих людей перед входом клуб не має особливого вигляду - просто велика сіра коробка з чорними дверима і чорно-білою вивіскою над ними.

- Мені просто кинути

- Я кину.

- Я ж казав тобі, Гейзел, я впевнений. - він дивиться на мене рішучим поглядом.

Мої плечі та груди підстрибують від сміху, - Я знаю, Владе. Я вірю тобі. Але це я прокляття наклала, тож саме я маю довести його до кінця.

- Гарзд. - він дає їй мені.

Я ледве тримаю банку в руках, перш ніж кидаю її у двері клубу. Вона миттєво розбивається, і різкий звук розбитого скла луною розноситься вулицею. Рідина прозора і, швидше за все, висохне до завтра. Скло пояснить тим, що п'яні відвідувачі розкидали порожні пляшки.

- І це все? - запитує Влад.

- Ага. - я обертаюся до нього, з розчервонілим і збудженим обличчям.

- Тоді нам треба йти. - його рука рухається до моєї попереку, ведучи мене вперед.

Ми перебігаємо вулицю, і я швидко відкриваю Відьмину ліщину. У нас були плани подивитися на кривавий місяць сьогодні ввечері з даху, і, не обговорюючи, ми піднімаємося нагору. Я хапаю ковдру зі свого імпровізованого ліжка, а потім ми виходимо через задню пожежну драбину на дах.

Я розстеляю ковдру, а Влад, здогадавшись дістати з одного з відкритих ящиків пляшку вина, сідає поруч зі мною і відкорковує її.

- Щось має статися? - його погляд спрямований на будинок навпроти.

- Поки що ні. Сподіваюся, ніколи, - відповідаю я, - якщо Чарльз нічого не зробить. Якщо вони перестануть лізти в мій бар і просто спокійно працюватимуть у Чорних Дверях, то все буде добре. Якщо ж ні, то прокляття поверне все, що вони загасили.

- Сподіваюся, вони не візьмуться за це. - Влад робить ковток вина, перш ніж передати його мені. З покірним зітханням він додає: - На жаль, вони занадто жадібні, щоб цього не зробити.

Ми сидимо так довгий час, темні вулиці міста розкинулися перед нами, всіяні помаранчевим сяйвом геловінських прикрас і перериваються пронизливими, радісними криками людей, що грають в ігри. Ми

передаємо вино один одному. Я дивлюся на червоний місяць, який сяє своєю повною блискучою магією.

- І він мав нахабство сказати, що Відьмина ліщина - не дуже розумне ім'я! - вихопилося у мене з нізвідки, - Я відьма, і мене звать Гейзел. Воно чарівне. (прим. Hazel - ліщина)

- Так, це так. - Влад різко пирхнув зі сміху, а потім, помітивши мій роздратований вираз обличчя, додав: - Ти в порядку, маленька відьмо?

- Так. - я заспокійливо вдихаю, перш ніж знову занурююся в нього, - І вибач, що це в біса за назва така - Чорні Двері? У вас є чорні двері... ох, як до біса розумно!

Захопивши мою щелепу в свої руки, він опускає свій рот на мій. Це швидкий поцілунок, ніжний у своїй впевненості, знаючи, що він буде першим з багатьох інших.

- Я не вибирав ім'я. - Влад відступає, руки підняті в знак покори, - Крім Нестора і персоналу, якого я найняв, мені мало що подобалося в цьому місці.

- Гурт, який грав у вас сьогодні ввечері, був просто чудовий.

- Справді? Що ж, я подзвоню їм і попрошу зіграти у Відьминій ліщині. Звісно, спершу треба побудувати сцену на другому поверсі.

Я стримую посмішку.

- А як щодо дзеркала на стелі? - запитую я, - Ти думаєш, ми зможемо зробити таке?

- О, ні, я зроблю краще.

Секс-гойдалку?

Він хитає головою.

- Тобі просто треба почекати і побачити.

Мій вампір притискає мене до своїх грудей, і моя голова опускається на його плече, коли я намагаюся вгадати, які плани він будує на наше майбутнє. Небо повільно перетворюється з нескінченно чорного на темно-синє. Незабаром сонце вийде з-за обрію. Нам треба буде йти, Владу - спати, а мені - з ним. Коли я прокинуся, щоб працювати над Відьминою ліщиною, можливо, він приєднається до мене. Так чи інакше, ми щонебудь придумаємо. А зараз нам достатньо дивитися разом на кривавий місяць, що спадає, і просто мріяти.

Епілог

Шість місяців потому

Гейзел

- Гейзел, поквапся, - гукає мене Вайолет з глибини « Відьминої ліщини ». Її сяюче обличчя та ореол тугих кучерів визирають з-за фальшивої книжкової шафи, яка тепер працює як таємний прохід на другий поверх, - Тебе питає Влад.

- Чорт. Гаразд, дай мені секунду. - я кружляю по бару, допиваючи Dark N'Hornу, найновіше творіння мого нового бармена, Нестора.

Ми найняли Нестора після того, як виникла низка проблем з електрикою, і невелика пожежа, яка дивом не вийшла за межі території Чорних Дверей, зачинила двері клубу.

Начальник пожежної служби Лос-Анджелеса зробив заяву для місцевої газети: «Я ніколи не бачив, щоб пожежа горіла так, як ця. Скільки б води ми не лили, полум'я, здавалося, не зупинялося. На щастя, ніхто не постраждав. Пожежа була локалізована в будівлі і не поширилася на решту району. Це було дивно, дуже дивно».

Ми з Владом добряче посміялися над цією цитатою. Наш день продовжував покращуватися, коли він почув від друзів-вампірів, що Чорні Двері не збираються відкриватися знову. Пошкодження були надто великими, і FAL Group почала вагатися щодо місця розташування. Чарльз взяв гроші за страховку і націлився на інші частини міста, подалі від будь-яких об'єктів, що належали членам ковену.

- Ти в порядку, Несторе? - запитую я, знімаючи свій чорний фартух, щоб відкрити приталену сукню-футляр, яку Дрю підбрала для мене. Вона настільки тісна, що коли Влад побачив, як я вдягаюся того вечора в нашій квартирі, він потягнув мене назад до спальні.

Ми запізнилися на добрі двадцять хвилин на відкриття Відьминої ліщини сьогодні.

- Не хвилюйся за мене, у мене тут все під контролем, - відповідає Нестор, його руки швидко роблять напої, а він не зводить зі мною очей. За останні кілька місяців вони з Фарою взяли на себе частину роботи, щоб ми з Владом могли зосередитися на перетворенні другого поверху Відьминої ліщини на паб у стилі speakeasy, - Ти і великий чоловік насолоджуйтесь своєю ніччю.

- О, неодмінно, - запевняю я його. Я вислизаю з-за барної стійки, смикаю за приховану дверну ручку між стосами книжок і піднімаюся сходами, вперше в житті прямуючи до більшого шуму, а не до меншого.

Коли я піднімаюся на другий поверх, мою шию пронизує прохолодний холодок у теплі переповненого простору. Потім рука, його рука, хапає мене за потилицю.

Я здригаюся.

- Маленька відьмочка, - шепоче мені на вухо Влад, його вільна рука пробігає вгору по моїй руці, а потім кружляє навколо моєї талії ззаду, сильно притискаючи мене до своїх грудей.

Він веде мене назад, подалі від натовпу, що стоїть, і в темний куток клубу. Ми опиняємося між кількома плюшевими мисливськими кабінками зеленого кольору, що виходять на невелику сцену, до якої прикута увага всіх присутніх.

Влад хапає мене за стегна, потім розвертає обличчям до себе. Я тримаю його щелепу в своїх долонях, насолоджуючись миттю, щоб оцінити гострі кути його вродливого обличчя під моїми долонями. За винятком швидких поцілунків тут і там, ми були надто зайняті урочистим відкриттям протягом останнього місяця, щоб по-справжньому бути один з одним так, як ми хочемо.

- Моя маленька відьмочка, - гарчить він.

- Так, Владе, - муркочу я і притискаю легкі поцілунки до його підборіддя. - У мене для тебе сюрприз.

У його голосі звучать пустотливі нотки, які змушують мене дивитися на нього з підозрою.

- Довірся мені, - додає він.

Завжди вірю.

Перш ніж я встигаю відповісти вголос, Влад тягне мене далі в тінь у глибині кімнати. Там є невеликий набір сходинок, лише три чи чотири, які ведуть до чорних дверей, що майже зникають на тлі чорних стін.

- Мій сюрприз - це комора? - я хмурюся, задумливо озируючись на натовп і вечірній виступ клубу, що наближався до інавгурації.

- Нетерпляча, нетерпляча, - цокає він, і одне ікло з посмішкою вискакує назовні.

Не даючи мені шансу відповісти, він веде мене сходами нагору і через двері.

- Це ж не комора, - здивовано кажу я, входячи до кімнати.

Перше, що я помічаю, - це масивне вікно, яке виходить на клуб, і тут же розумію, що це, мабуть, двостороннє дзеркало, оскільки це все, що видно ззовні. Приміщення завішене важкими оксамитовими шторами, які приглушують зовнішній шум. Уздовж стіни під дзеркалом тягнеться вбудований дерев'яний стелаж, заставлений чимось схожим на напої і...

Це наручники? І пов'язка на очі?

- Це ще не все. Продовжуй дивитися. - Влад сміється. Ми були надто зайняті, щоб він міг пити з мене кілька днів, і тому я знаю, що він не читав моїх думок, лише те, що він добре мене знає.

Я розвертаюся, щоб охопити поглядом усю кімнату.

- Ліжко? - я показую жестом на велике, зручне на вигляд ліжко, присунуте до задньої стіни. Мої руки затримуються на короткому подолі

сукні, граючись на стегнах. Раптом я відчуваю, як моє тіло приливає кров'ю, і я не можу встояти на місці.

- Для наших пізніх ночей на роботі, - пояснює Влад.

- Це для цього? - я піднімаю брову на його задоволену посмішку.

- Ходи сюди, Гейзел. - він хапає мене за руку і, притягнувши до себе, розвертає обличчям до двостороннього дзеркала, що виходить у клуб.

Я опиняюся над головами натовпу, оскільки прихована кімната знаходиться на деякій відстані від більшості відвідувачів, що дає нам ідеальну точку огляду на сцену.

Починається вступний номер біг-бенду, і я спостерігаю, як розсуваються червоні оксамитові завіси на малій сцені. Прожектор висвітлює п'ятох великих диких котів, що розляглися на величезних атласних подушках. Їхнє хутро різних відтінків золотистої засмаги з великими темно-коричневими плямами. Вони мають людський розмір, і при ближчому розгляді виявляється, що і постава у них теж людська: лапи схрещені і підперті в ліктях, лапи постукують в такт музиці. Бурлеск-труппа «Перевертні» привернула увагу тим, що їхній виступ складався з повільного перевтілення в майже оголену людську подобу по одній частині тіла за раз.

- Поглянь, що ми створили. - він притискає мене до своїх грудей, його підборіддя впирається в моє плече, коли він витягує мої руки з-під подола спідниці.

Він замінює мої пальці своїми. Схопивши шовкову сукню, він повільно тягне мою спідницю вгору по стегнах. Він ковзає руками по моїх стегнах, по стегнах, потім рухається до центру мене.

Я хочу відповісти, але все, що мені вдається - це застогнати, коли його пальці проводять по моїй оголеній кицьці.

- Завжди хороша маленька шльондра, - стогне Влад мені на вухо, його великий палець ковзає по моєму гладкому місцю, - мокра і готова.

Я видаю придушений стогін, коли він заштовхує в мене палець, його рука тисне на мій живіт і бік, щоб утримати мене у вертикальному положенні. Його вільна рука рухається по моїх грудях, ніжно стискаючи мене. Скиглячи, коли він стискає мій сосок крізь тканину, я вигинаю спину, наштовхуючись дупою на тверду довжину його члена.

Він гарчить, намагаючись утримати контроль, тож я втискаюся в нього ще сильніше. Розташувавши його товстий член між моїми сідницями, я перекочую свою дупу на його член. Він відповідає, розтягуючи мене далі, додаючи один, а потім ще два пальці, занурюючись і виймаючи.

Ми граємо в гру «курча», дивлячись, хто зламається і прийде першим. Він вже затягнув мене так глибоко, що моє задоволення доповнюється видом на аудиторію і виступ за її межами. Я відчуваю себе такою беззахисною і водночас захищеною. Я стогну і кричу, знаючи, що вони мене не чують, фантазуючи про те, що вони могли б побачити, якби могли.

Те, що бачить зараз Влад.

- Яка ж ти гарна маленька шльондра, Гейзел, - стогне він, - Ти хотіла цього весь день, чи не так? Твої дірочки просто боліли, щоб їх використали.

- Використай мене, - благаю я, - Моє тіло - твоє.

Ці слова роблять зі мною небезпечні речі, посилюючи мої відчуття і фокусуючи мене лише на моїх вологих і відчайдушних частинах. Він так близький до перемоги, до того, щоб змусити мене кінчити, але я не віддамся йому без бою.

Я опускаю голову йому на плечі, відвертаю своє обличчя від його обличчя, підставляючи довгу, оголену шию до його рота.

Я чую, як він втягує різкий, жадібний подих. Він відчуває запах моєї крові, змішаної з моїм потом і збудженням.

- Кусай мене, Владе. - я розставляю пастку.

Влад впивається зубами в мою ніжну плоть, моє тіло тепер навчене реагувати на цей конкретний натяк на біль як на постріл насолоди. Я скиглю, і мої коліна підгинаються. Він піднімає мене і смокче. Я відчуваю, як енергія моєї крові переливається в його тіло.

Коли він вириває з мене свої ікла, я накидаюся, вивільняючи потік графічних образів.

...твій член у мене в роті, твої руки в моєму волоссі, вони тримають мене на місці... він такий товстий, що я задихаюся від нього...

«Що ти робиш зі мною, чорт забирай?» - стогне він, тіло його застигає, намагаючись обробити кожну брудну думку, яку я вкладаю в його мозок.

... Я твоя повія на сьогоднішній вечір... назавжди... і я хочу, щоб ти змусив мене це відчути...

Руки Влада залишають мою промежину, і я розвертаюся до нього обличчям. Він у моїх думках, і коли я падаю на коліна, він уже підклав піді мною подушку.

Я розстібаю його ширінку і беру його болісно твердий член. За лічені секунди він у мене в роті, мої губи розтягуються по його товстій голівці і заковтують його стільки, скільки я можу проковтнути. Я накопичую слину в глибині горла, поки мені не стає легше прийняти його в себе повністю.

- Доторкнися до себе, - наказує він з напруженим зусиллям. Його руки перебирають моє волосся, не утримуючи мене на місці, але керуючи мною у своєму бажанні.

Я працюю над своєю кицькою і його членом однаковими рухами, наша спільна кров і енергія працюють разом, тож наше задоволення є дзеркальним. З його стогоном я стогну, з його спазмом - я спазмую.

Образи в моїй голові просочуються кров'ю в реальність, поки не стають одним цілим. І коли ми кінчаємо, ми кінчаємо разом.

Моє тіло здригається і скручується на подушці, а Влад відтягує назад настільки, що коли його тіло застигає від його поштовху, в роті залишається тільки головка його члена.

- Не ковтай», - просить він крізь зціплені ікла, - Я хочу бачити, як ти тримаєш мене в роті.

Я роблю, як він каже, мій рот наповнюється його солоним смаком, поки він нарешті не виривається, виснажений і задиханий.

Він присідає переді мною, його руки охоплюють моє обличчя, пальці гладять мої груди. Знайшовши краплину сперми на моєму підборідді, він витирає її пальцем, а потім злизує.

- Покажи мені, - шепоче він.

І я стою на колінах, розставивши ноги, моя сукня обмотана навколо талії, ціла кімната повна людей за кілька кроків від мене, я розтуляю губи для нього.

У його бурштинових очах сяє благоговіння, коли він проводить великим пальцем по моїй нижній губі.

- Я кохаю тебе, моя маленька відьмо.

Мій рот відкритий, його сперма застигла на моєму язиці, наче якийсь дорогоцінне зілля, я не хочу втратити ні краплі, тому не можу говорити, лише думаю.

Я теж тебе кохаю.

**Переклад створений тгк Knigarna та його підписницею!
НЕ ДЛЯ ПРОДАЖУ!!!!**